Tirgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

9
(75)
JOI, 27 FEBRUARIE
1969, ANUL III

VIITORUL ÎNCEPE AZI!

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

Învățămîntul public — principalul izvor de cultură, de pregătire și educare a generațiilor tinere — se va dezvolta an de an pe baza Directivelor Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a prevederilor noii legi a învățămîntului. Se va generaliza învățămîntul cu durata de 10 ani; va fi extins, diferențiat și se va perfecționa învățămîntul liceal, de cultură generală și de specialitate; în pas cu progresul continuu al economiei și cu nevoile ei de cadre, se va lărgi rețeaua școlilor profesionale și tehnice. Va continua procesul de modernizare a structurii și conținutului învățămîntului superior, potrivit nivelului atins de știința contemporană și cerințelor practicii.

Statul va aloca fonduri însemnate pentru construirea de noi unități școlare și înzestrarea lor corespunzătoare, pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale elevilor și studenților. Numai în 1969 și 1970 vor fi construite 7 000 săli de clasă pentru învățămîntul de cultură generală, tehnic și profesional, spații pentru învățămîntul superior, în suprafață de 100 000 mp, precum și noi cămine și cantine. Vor fi date în folosință noua clădire a Institutului politehnic din București, precum și numeroase alte construcții pentru învățămîntul de toate gradele.

(Din Manifestul Frontului Unității Socialiste)

ECRAN

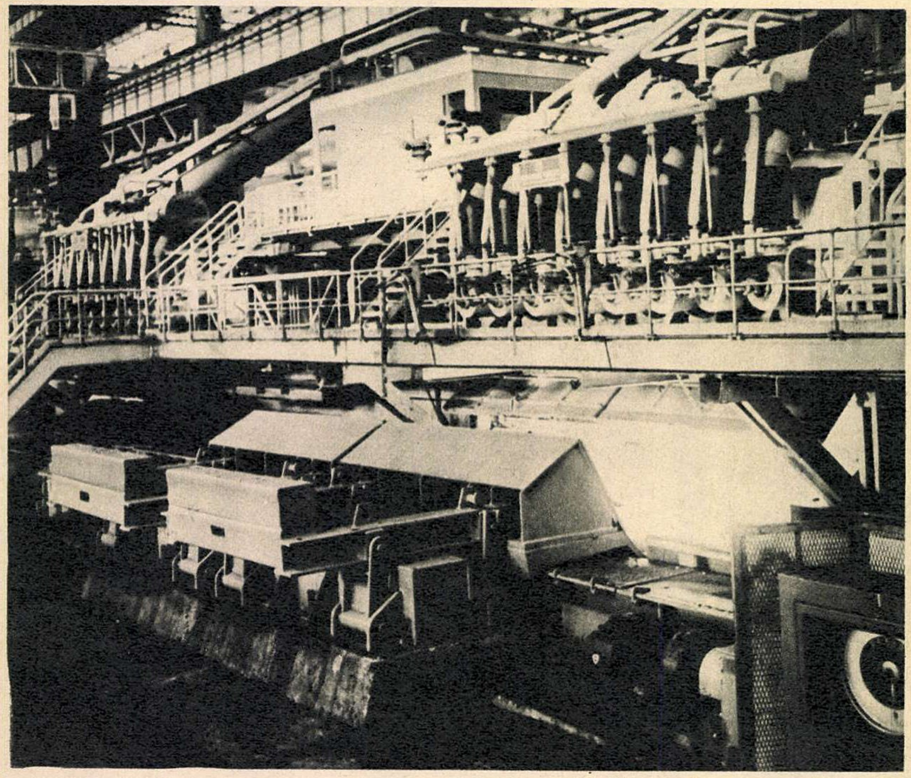

Temeliile de oțel ale țării

ȚARA ÎN SĂRBĂTOARE

«Frumoase versuri spune țara/ De dimineață pînă seara» a exclamat poetul, fermecat de armonia muncii și vieții noastre de fiecare zi. În nici o altă epocă istorică, România nu a fost atît de profund angajată pe drumul fericirii obștești și parcă la nici o vîrstă nu a fost atît de frumoasă ca azi. Desigur, generațiile de elevi au învățat, de-a lungul secolelor, despre aceiași munți cu mari bogății și despre aceleași cîmpii cu virtuțile lor de rodnicie, dar principalul — și anume că toate acestea **sînt ale noastre**, ale celor ce muncesc —, l-am învățat și l-am simțit în anii socialismului biruitor. Reporterii redacției noastre s-au deprins cu faptul că, în orice școală s-ar duce, primul lucru pe care-l constată e însuflețirea cu care pionierii povestesc despre excursiile și drumețiile lor în diferite puncte ale țării. Sînt cazuri în care albumele lor cu fotografii, luate pe șantiere și în marile întreprinderi industriale, stîrnesc invidia fotoreporterului nostru. Este firesc, dragi cutezători, să vă mîndriți cu patria voastră. Dacă ea este azi atît de înfloritoare, aceasta se datorește hărniciei părinților voștri, iar dacă, privind în viitor, o vedem și mai frumoasă, aceasta se datorește certitudinii că, la rîndul vostru veți munci cu pasiune, cu pricepere, cu devotament. De fapt, această muncă a voastră a și început și, deocamdată, se cheamă învățătură. Succesele voastre școlare, deopotrivă cu marile izbînzi industriale, științifice sau culturale ale oamenilor maturi dau întregului popor bucuria temeinică a încrederii într-un viitor pe măsura capacității și aspirațiilor sale.

Duminica aceasta, la 2 Martie, țara va fi în sărbătoare. Cetățenii României Socialiste își vor alege deputații în Marea Adunare Națională și în consiliile județene, municipale, orășenești și comunale. Votînd din toată inima pentru candidații Frontului Unității Socialiste — printre care se numără foarte, foarte mulți dintre părinții și profesorii celor ce citesc aceste rînduri! — ei știu că își exprimă astfel entuziasta lor adeziune la luminosul program al Partidului Comunist Român de înflorire multilaterală, de ridicare pe noi culmi ale progresului și civilizației a scumpei noastre patrii — România socialistă.

Cutezătorii

Copilărie fericită

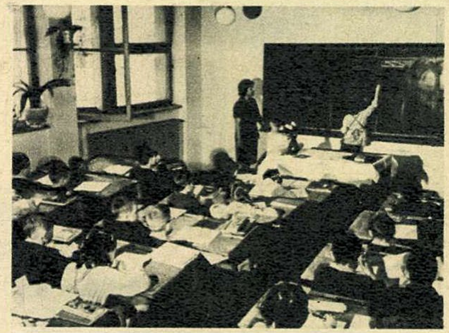

Clasă nouă, școală nouă — realitate prezentă în numeroase sate și orașe. Numai în anul trecut au fost date în folosință peste **1900 săli de clasă.**

●

V-ați gîndit vreodată, de pildă la 15 septembrie, după ce-ați primit tradiționalul dar — manualele — cîte manuale sînt dăruite tuturor copiilor țării? Dacă cumva nu ați avut timp, am făcut-o noi pentru voi. Rețineți deci: numai în anul școlar 1968—1969 au fost distribuite gratuit **700 TITLURI DE MANUALE ȘCOLARE,** într-un tiraj de peste **27 MILIOANE EXEMPLARE,** valorînd toate **170 MILIOANE LEI.** Iar pentru cei care vor să afle care este valoarea manualelor distribuite gratuit de către stat, vouă, copiilor, între 1960—1969, rețineți o altă cifră: **1 MILIARD LEI.**

Pe malul Mării Negre, la Năvodari, constructorii constănțeni înalță o lume de basm a vacanțelor: grupuri de vile legate între ele prin pasaje acoperite, pavilion de primire și repartizare a copiilor, teatru în aer liber, stadion, terenuri de sport, locuri de joacă...

ÎNTÎLNIRI PE MUREȘ

de
SÜTŐ ANDRÁS

În drumurile străbătute în ultima vreme către întrunirile cu alegătorii, adesea mă întîlnesc cu Mureșul. Nu știu cum se face, dar mă întîmpină întotdeauna, cînd cotesc cu mașina după Reghin la dreapta, înspre Deda. În capătul pădurii e un castel negru, bătrîn, cu turnul pătrat. De obicei îl privesc îndelung, însă de cum îmi arunc privirea spre dreapta, Mureșul se ivește în fața-mi, vine spre mine. Dar nu așa cum obișnuiește vara, cînd ne privim fără cuvinte, deoarece eu nu știu să înot. Odată am căzut într-o apă și de atunci mi-e groază de valuri. Mureșul nu are valuri acum. Gerul aprig al iernii l-a înghețat, doar înspre mijloc îi zărești apa, de parcă ar fi un rîuleț. Din cauza aceasta i s-a schimbat și glasul. Nu murmură ca în timpul verii, susură blînd, gîlgîie, sporovăiește, întocmai ca acolo unde se naște, la poalele pădurilor de brazi de la Ocna Mureșului. Venind spre mine, Mureșul parc-ar fi devenit copil. «Deci vii, vii?» — îl întreb. «Viu,

(continuare în pag. 13)

Țara mea

Frumoasă mi-e țara, leagănul doinelor vechi,
Așternută în pletele codrilor,
Albă ca lumina la revărsatul zorilor,
Încinsă cu apă și munte prinse perechi.

Mereu tînără, întinerind cu orice vară,
Prinsă cu Dunărea munților plini în străfunduri,
Cu Dunărea apelor revărsate pe prunduri,
Răsfățîndu-și pletele albastre, răsfirate în țară.

MUREȘAN IOAN cl. a VII-a

Partidului

Partidul mi-a dat aripi și avînt,
m-a învățat să zbor întîia oară
și m-a deprins să-ngîn întîiul cînt
pe-a vremii noastră roșie vioară.

Partidul mi-a țesut întîiul vis,
mi-a împlinit întîile speranțe
și-ntîile cărări mi le-a deschis,
să le străbat cu pași de cutezanță.

Cuvîntul lui în inimă îl port,
făuritor de vremuri noi, mărețe!
Îi dăruiesc cu fiece efort
un val pe marea lui de tinerețe.

Îl simt mereu în pieptul meu pulsînd
nestinsă năzuință și putere
și-i dărui orice faptă și-orice gînd
Conducătorului spre comuniste ere!

BENONE NEAGOE, cl. a IX-a

Pionieri pe cărările patriei

Zăpada stăruie încă în adîncul văilor și pe cărările de munte. Ttotuși...

Doar cîteva zile ne mai despart de veselul sol al primăverii — mărțișorul. Vin iar diminețile pline de soare cînd pădurile, munții ne cheamă să le vedem frumusețile, să pornim în drumeții.

În dorința de-a afla noutăți pentru voi, iubitorii turismului, ne-am adresat tovarășului lector univ. **FLORIAN MORARU**, șef al comisiei sport și turism a Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

— Ce surprize va aduce primăvara pionierilor și școlarilor turiști?

— *În primul rînd, antrenanta acțiune «Pionieri pe cărările patriei», organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor în colaborare cu Ministerul Învățămîntului și Federația de turism și alpinism. Cu acest îndemn, intenționăm să atragem cîți mai mulți pionieri în drumeții, în cunoașterea nemijlocită a bogățiilor și frumuseților ținutului natal. Tot pentru ei se va organiza, în cinstea celei de a 20-a aniversări a Organizației, o «Expediție sportivă pionierească». În permanență, va exista preocuparea pentru antrenarea copiilor la acțiuni organizate în aer liber, pentru realizarea dorinței lor firești de joacă și recreere prin drumeții, excursii, marșuri, expediții.*

În ideea că turiștii din cadrul cercurilor organizate în unitățile de pionieri au și ei lucruri însemnate de comunicat, am cerut telefonic amănunte:

— Care sînt proiectele voastre pentru acest an turistic?

Primul răspunde pionierul Cîmpeanu Vasile *din comuna* Vultureni, *județul Cluj:*

— *De pe acum, ne pregătim pentru sărbătorirea celor 10 ani de activitate a cercului nostru turistic. Un scurt bilanț ne arată că s-au parcurs 13752 km, în 27 excursii și 67 drumeții. Vom organiza «marea excursie», numai cu absolvenții clasei a VIII-a. Împreună vom cunoaște capitala țării, marile porturi dunărene, litoralul... Ce vom mai face? Vom continua cercetările asupra micro-climatului comunei, vom redacta în continuare revista cercului nostru — «Drumeția».*

E rîndul elevelor Pancan Dorina *și* Popovici Silvia *din comuna* Curtea, *Județul Timiș.*

— *Membrii cercului nostru vor merge iarăși în excursii pe biciclete; vor poposi în cele mai frumoase locuri. Împreună vom urca la cabana Căpriorul, apoi mai sus, la 1387 m, pe culmea Padeșului. Sînt priveliști de neuitat!*

Scurta noastră discuție se încheie. Așteptînd alte răspunsuri din partea voastră, a turiștilor, vă urăm: drum bun pe cărările patriei!

LIDIA NOVAC

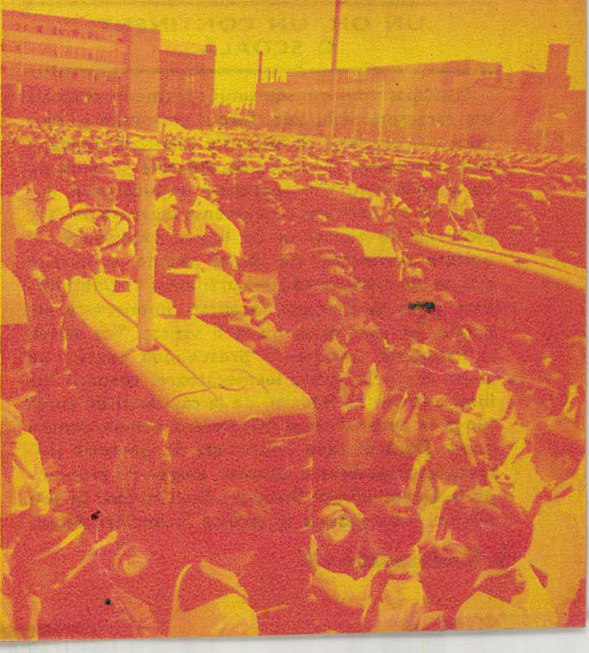

CRONICA PIONIEREASCĂ

20 de ani

Cît ar fi de inocent în ale geografiei, oricine ştie că prin Craiova nu trece nici meridianul Greenwich, nici ecuatorul. Totuşi — dar asta n-o ştie nimeni, chiar dacă are 10 la geografie! — există marinari care, în timp ce verifică poziţia navei pe Oceanul Pacific, se gîndesc la un anumit punct din oraşul Craiova. Există arhitecţi care, pregătindu-se să învingă încă o dată înălţimile, se gîndesc la acelaşi punct din oraşul Craiova. Cunoaştem chiar scriitori cărora le apare adesea, printre rîndurile manuscrisului, imaginea aceluiaşi loc: Liceul «Fraţii Buzeşti».

UN OM, UN CONTINENT, O ŞCOALĂ...

Întocmai unui om sau unui continent, o şcoală are caracteristicile sale. Liceul craiovean «Fraţii Buzeşti» îţi oferă, ca impresie esenţială, senzaţia spaţiilor vaste. Desigur, coridoarele şi sălile de clasă ale liceului sînt spaţioase, impunătoare, dar nu la ele ne referim, ci la intensa legătură pe care pionierii de aici o au cu lumea exterioară. În unitate domneşte, de multă vreme, o fericită şi bine condusă alertă a excursiilor şi drumeţiilor. Este greu să numeşti localităţi importante ale patriei pe care ei să nu le fi vizitat. Tot astfel, o frumoasă tradiţie îi preschimbă adesea pe aceşti copii în gazde fermecătoare, oaspeţii lor fiind extrem de feluriţi, de la căpitanul de cursă lungă la autorul celui mai recent roman pentru copii. Dacă ai ceva important de povestit şi-ţi trebuie un auditoriu devotat, alege-i pe pionierii de la Liceul «Fraţii Buzeşti» din Craiova. Ei sînt dornici întotdeauna să asculte întîmplări deosebite, despre care să discute apoi zile întregi.

Dar cum să afli cîte idei interesante au pus în practică, de-a lungul anilor, pionierii acestei unităţi? Nimic mai simplu: consultînd...

ISTORIA UNITĂŢII

Timp de trei ani, învăţătorul Adrian Butoi (care este de aproape un deceniu şi jumătate comandantul acestei unităţi) şi un grup de pionieri au cercetat sute de pagini (însemnări, jurnale de excursie, albume) din «arhiva unităţii», cum le place s-o denumească, au adunat fotografiile făcute de-a lungul anilor, au stat de vorbă cu foştii pionieri. Rezultatul: două volume în care este descris tot ce s-a întîmplat mai de seamă în unitate din decembrie 1949 —, cînd cei 20 de pionieri ai primului detaşament din şcoală au primit cravata roşie — pînă azi. Facem cunoştinţă, în paginile acestei voioase istorii, cu toţi preşedinţii de unitate şi cu toţi comandanţii ei din 1949 pînă acum, cu toţi pionierii care s-au distins de-a lungul anilor, cu tot felul de întîmplări fermecătoare. Adesea acestea sînt povestite în scris chiar de eroii lor, astăzi muncitori, profesori, studenţi, sportivi de vază.

Fotografiile pe care le publicăm azi sînt reproduse din originala lucrare.

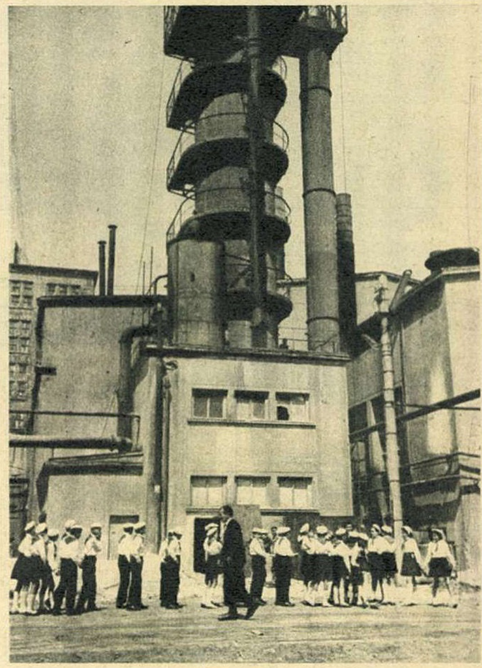

Două imagini scumpe acestor copii: clădirea liceului şi o adunare pionierească. Pentru a înţelege şi mai bine cît îşi îndrăgesc unitatea, vom adăuga că ei păstrează prima cravată a celui dintîi pionier din şcoală; că atunci cînd ies din pionierat, cei dintr-a opta plantează în curtea şcolii un arbust; că în fiecare an, la 13 decembrie, ziua unităţii lor, vine în şcoală un fluviu de oameni, mulţi din alte localităţi. Sînt foştii pionieri.

Albumele unităţii sînt tixite cu instantanee din drumeţii şi excursii. Spicuim din itinerare: Bucu-

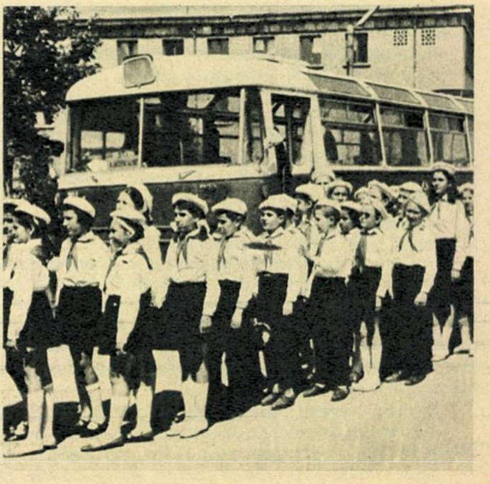

rești, Iași, Galați, Constanța, Tr. Severin, Hunedoara (și toată Craiova, bineînțeles) litoralul, Bucegii, Retezatul, Parîngul... Cînd vezi multe, știi multe. Din 1959 încoace, cele mai multe premii ale concursurilor de corespondențe organizate de presa pionierească au fost cîștigate de pionieri ai acestei școli.

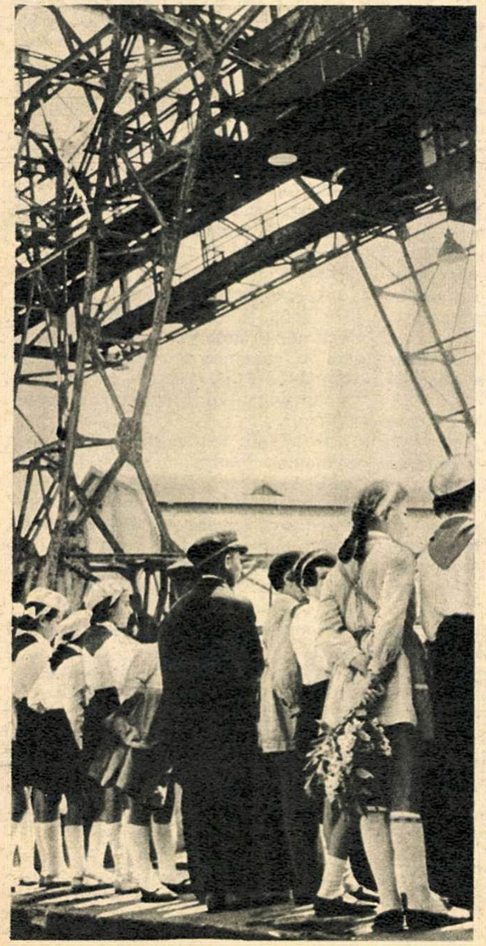

Unul din numeroșii prieteni ai unității: căpitanul de cursă lungă Liviu Neguț, care aproape în fiecare an e oaspetele școlii. Ca și Eroul Muncii Socialiste, Ștefan Tripșa din Hunedoara, tovarășul Liviu Neguț s-a deprins să-și rezerve întotdeauna timp pentru o întîlnire cu copiii. Desigur, subiectul principal al discuțiilor este oceanul, dar adesea, printre recifuri și talaze, vine vorba și de matematică...

Constantin Chiriță, autorul «Cireșarilor» este — împreună cu Mihai Beniuc, Radu Tudoran, Nicuță Tănase — unul dintre scriitorii pe care pionierilor de aici le place să-i denumească «scriitorii noștri». Deunăzi, ediția în 5 volume a «Cireșarilor» a sosit în unitate cu autograful autorului. Acești scriitori fac parte, împreună cu ceilalți apropiați prieteni ai unității, (Ștefan Tripșa, Liviu Neguț ș.a.) dintr-un original «Detașament al pionierilor de onoare». Președintele acestui detașament: Constantin Chiriță.

Acum — se putea altfel? — o imagine sportivă. Dintre astfel de cutezători s-a ridicat campionul european Nicolae Gîju, fost pionier al unității. Tot de aici au luat startul voleibalista Ileana Enculescu și halterofilul Lazăr Baroga. Cît despre fotbaliștii Gh. Constantin și Ion Pîrcălab, handbalistul C. Gruia sau antrenorul de box Gh. Fiat, ei n-au fost elevi la «Frații Buzești», dar asta nu înseamnă că nu s-au numărat printre oaspeții acestor întreprinzători pionieri!

Istoria unității — o istorie a copiilor care învață să cuteze.

OVIDIU ZOTTA

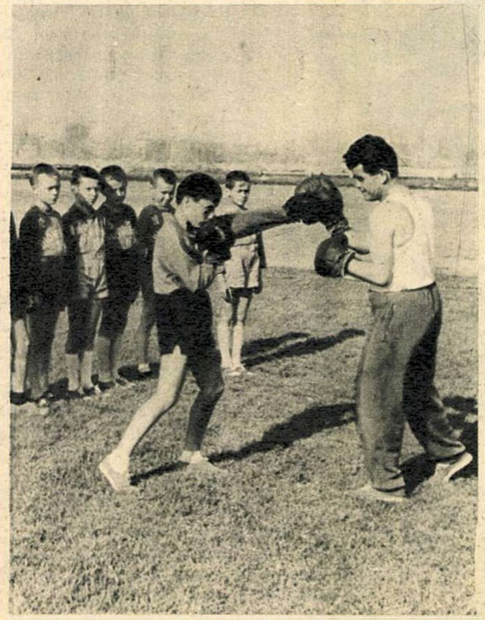

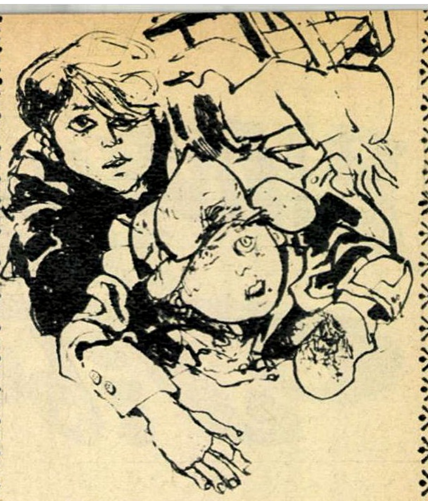

ALERTA ROZETELOR

SANDU

Însera. Pe derdelușul din marginea satului domnea încă larma jocurilor. Zeci de copii veseli de bucuria ce le-o dăruia zborul pe zăpadă uitaseră să mai plece la casele lor. Printre mulțimea neastîmpărată, apăru o bătrînică. Ajunse în fața unui băiețel de vreo cinci ani.

— Gata, Dănuț! Haidem acasă!

— Încă o dată, să mă mai dau o dată, bunicuțo, și gata. Merg!

— Ei, hai, mai dă-te o dată! încuviință bătrîna.

Plin de fericire, Dănuț își făcu vînt pe derdeluș. Sania începu să lunece la vale. Curînd îl cuprinse iar frica pe care nu și-o putea stăpîni ori de cîte ori ajungea în fața «cotiturii». Aici, trebuia să cîrmească cu multă atenție pentru a ocoli drumul abrupt ce ducea drept spre calea ferată. Întinse piciorul, să ocolească «cotitura». Dar, sania viră brusc în direcția nedorită.

Din gară se auzi șuieratul unei locomotive.

Băiatul care venea în urma lui Dănuț văzuse totul. Privi panta abruptă, calea ferată... Nu mai stătu pe gînduri. Se avîntă pe urmele lui Dănuț. Vîntul tăios îi sfichiuia obrajii. Mai avea cîțiva metri și-l ajungea. Zări trenul... Și, într-un moment de mare încordare, întinse mîna prinse sania. Smuci copilul și se prăbușiră în zăpadă. După cîteva clipe, ridică capul. Privi. În fața sa, roțile grele ale trenului se rostogoleau pe șinele groase: taca-tac, taca-tac, taca-tac...

Vreți să știți cine este curajosul băiat? Pionierul CRĂIESCU SANDU *din Iași. Venise și el, ca și mine, în vacanță, la bunici în comuna Filipești.*

CRISTEA DORU, cl. a VII-a B,
Școala generală nr. 1, Roman

N. RED. Crăiescu Sandu merită într-adevăr felicitări, dar nu și acei copii care obișnuiesc să se joace în locuri periculoase.

Bunul meu Tiberiu

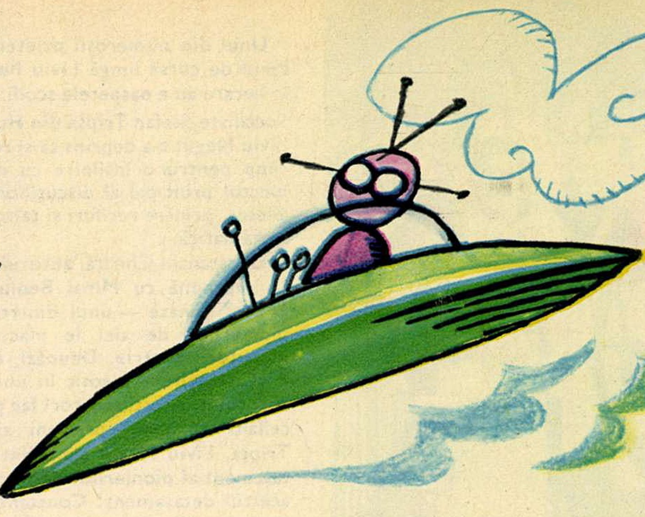

Povestire de TITUS VÎJEU
Desene de
DUMITRU DOBRICĂ

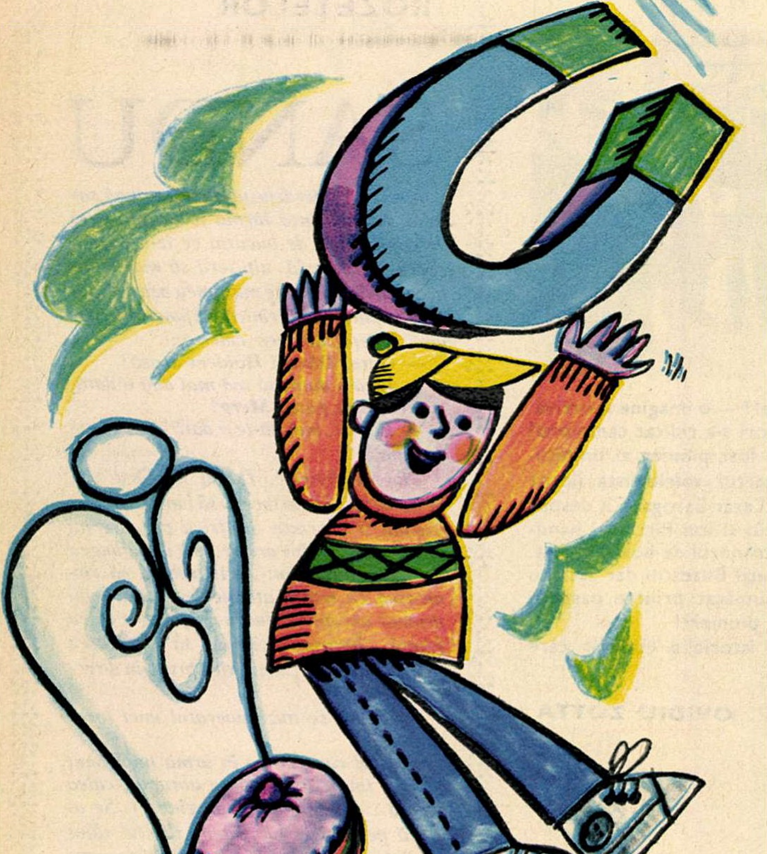

Cînd l-am cunoscut acolo, pe terenul de volei al școlii și mi s-a recomandat simplu: «Tiberiu, cel mai rău băiat din lume» — am rămas cîteva clipe descumpănit. Mai ales că figura sa nu exprima nimic din ceea ce m-ar fi putut convinge că așa este apoi pentru că știam de la comandantul lui de pionieri că are note foarte bune, inclusiv la purtare. Atunci am hotărît să-l pun sub observație, nu mai înainte însă ca el să mă fi întrebat dacă nu cumva penița stiloului meu este din aur. Cînd i-am răspuns afirmativ, m-a rugat să i-o împrumut, întrucît îi trebuie neapărat la «ceva». M-a privit atît de stăruitor încît m-a convins că trebuie să fie ceva teribil de important, astfel se explică faptul că aceste rînduri le scriu cu un pix cu pastă pe care-l purtam întotdeauna de rezervă...

După cîteva zile am aflat că penița bătrînului meu stilou, cu care scrisesem despre atîția copii (ce-i drept, nici unul nefiind atît de categoric în a afirma că el e «cel mai rău copil din lume») — fusese folosită de Tiberiu la confecționarea... unui paratrăsnet. Nu, nu glumesc. E vorba de un paratrăsnet în toată regula, pe care l-am văzut și eu înălțat pe acoperișul grădiniței de copii de peste drum de școala în care învață Tiberiu.

«Știi, n-am avut timp să le explic puștilor fenomenul de captare a descărcărilor electrice — avea el să-mi spună ceva mai tîrziu — dar le-am spus că n-au de ce să se mai teamă în timpul dimineților ploioase de primăvară.»

Am continuat discuția întrebîndu-l pe băiatul acesta neastîmpărat ca o coloană de mercur dacă are o preferință anume pentru fizică.

«De ce?» — mi-a răspuns el cu o întrebare, surîzînd în colțul gurii.

«Pentru că ai construit deja un paratrăsnet. Ești un Franklin!» l-am asigurat eu bucuros că-mi pot etala cunoștințele în acest domeniu.

«Ei nu, e prea mult. Sigur că mi-ar place să fiu un Franklin. Dar știi, nici el n-a fost numai fizician.»

Și astfel, din acel «nici el», pe care Tiberiu l-a rostit la fel de dezinvolt, mi-am putut da seama că preocupările noului și tînărului meu prieten nu se reduc la fizică...

Într-o altă zi, la fel de frumoasă ca ziua în care-l cunoscusem, m-a invitat acasă la el, să-mi arate laboratorul. Ce-i drept, la intrare s-a scuzat că nu are un laborator adevărat încă, dar cu timpul o să strîngă destule substanțe și ustensile pentru a-l utila așa cum visează el de multă vreme.

«Aha, mi-am zis, Tiberiu este și visător». L-am rugat să-mi spună dacă nu scrie versuri ori nu vrea să se facă marinar de cursă lungă, dar mi-a răspuns că nu s-a gîndit niciodată la aceasta.

«Aha, am revenit eu, ești un om de știință consecvent, așadar.»

Din nou a rîs Tiberiu, în colțul celălalt al gurii însă, iar eu am știut că băiatul acesta se va hotărî curînd în alegerea meseriei...

O meserie pe care o va iubi mult, desigur.

În laborator am văzut multe lucruri interesante. Cel mai mult mi-a plăcut o balanță făcută de Tiberiu dintr-o cutie de cremă de ghete, era însă o balanță de mare precizie și după cum aveam să aflu, fără o astfel de balanță nici nu poate exista un laborator veritabil. Apoi, am văzut într-un sertar o bucată de plumb și l-am întrebat din nou pe amicul meu la ce îi folosește.

«Secret, deocamdată.»

Iar eu nici n-am încercat să aflu mai mult, pentru că Tiberiu este un băiat bun și deschis, care mi-ar fi spus totul dacă nu l-ar fi împiedicat anumite secrete profesionale, așa cum au mai toți oamenii de știință.

O clipă am crezut că o ține acolo așteptînd clipa în care întîmplarea îi va descoperi ceva nemaipomenit, un element nou, după cum s-a întîmplat fizicienei Curie...

Deodată glasul prietenului meu îmi întrerupse gîndurile:

«Ați citit că primii oameni care au zburat spre Lună au întinerit cu o secundă?»

Citisem. L-am lăsat însă pe el să-mi vorbească. Aveam o mare încredere în el, în glasul lui cristalin, în ochii lui sinceri și înflăcărați.

«Acesta este într-adevăr un lucru formidabil. În tot cazul mult mai mult decît construirea unui paratrăsnet. Și știți ce înseamnă aceasta? Cu cît ne vom apropia de un sistem ori de altul, cu atît timpul va fi mai supus oamenilor».

Într-adevăr, timpul va fi mai supus oamenilor. Pentru că așa trebuie să fie. Eu am o mare încredere în Tiberiu. Mă uitam la el și m-am gîndit deodată la scriitorul Exupery. La «Micul Prinț». Pentru mine, Tiberiu, cu cei 13 ani ai lui, cu setea lui infinită de a cunoaște, era un Mic Prinț. L-am întrebat atunci ce crede despre farfuriile zburătoare.

«Nimic pînă nu voi vedea cu ochii mei.»

«Adică nu te poți pronunța pînă cînd nu vor ateriza. De ce crezi că încearcă ele să facă acest lucru?»

Medită. Apoi îmi răspunse: «Poate că e o problemă de gravitație», dar eu am înțeles că nu era sigur de ipoteză.

«Uite, am încercat eu să-l descos, nu ți-a trecut prin cap să le atragi pe sol? N-ai cumva un magnet?

Atunci Micul Prinț Tiberiu mi-a arătat unul, puternic, de forma unei potcoave, pe care-l păstra sub un scaun șchiop tocmai pentru o asemenea ocazie...

Jocul

Povestire de IULIU RAŢIU

Pe omul acela ciudat îl cunoşteau toţi din cartier. Era înalt, gras, exagerat de gras şi — de ce nu am spune-o deschis — un pic cam caraghios. Cînd îl priveai aveai chiar senzaţia că e puţin cherchelit dar, vă asigur, era numai o părere. Am verificat-o cu insistenţă de mai multe ori şi singura concluzie pe care am putut să o trag, în mod definitiv, a fost că este puţin distrat. Umbla, uneori, oricît de frig ar fi fost afară, cu haina descheiată (ba, cîteodată, îi mai lipsea şi cîte un nasture), dar dacă asta nu-l deranja pe el, pe mine nici atît. Îl salutam în fiecare zi deşi nu îl cunoşteam personal. La început nu mi-a răspuns şi s-a uitat la mine crunt şi bănuitor pe sub sprîncenele lui stufoase, ca două pămătufuri de trestie. Asta, recunosc, nu mi-a făcut o impresie prea bună: părerea mea era că trebuia să se simtă chiar puţin obligat să răspundă, dacă cineva îl saluta cu atîta respect. Şi eu eram foarte respectuos. Nici n-aş fi putut fi altfel. Mă intimida statura lui, forţa pe care o simţeam că se degajă din el.

Dar într-o zi, cînd nici nu mă aşteptam — ne-am împrietenit. Mă fugărea, încă de cum ieşisem de pe poarta şcolii, o haită de băieţi dintr-a VI-a. Eu îi provocasem, nu-i vorbă, dar — cum să spun? — într-un mod cu totul şi cu totul nevinovat: îi pusesem unuia dintre ei un pumn de zăpadă după gît. Atît. Ei parcă asta au aşteptat, că au şi început să arunce în mine bucăţi de gheaţă şi bulgări de zăpadă... Într-o asemenea situaţie, cel mai bun lucru este să fugi! Poate să te facă ei cum le vine la gură — chiar şi laş — dar altă scăpare nu mai ai! Aşa că, am luat-o la goană, lăsînd în urmă mîndria ca pe un steag scump, dar făcut ferfeniţă de duşmani. În zadar însă alesesem chiar şi această cale atît de ingrată: după vreo 50 de metri erau lîngă mine, bine înarmaţi şi puşi pe ispravă. Eram încolţit şi, bineînţeles — mi-e groază să o spun — voiam să mă predau. Dar atunci a apărut el. M-a tras de mînă, iar eu — bucuros — am intrat în curte şi m-am adăpostit după el. Era un gest care — fără îndoială — reflecta o cruntă laşitate, poate cea mai cruntă laşitate a mea de pînă atunci dar, oricum, eram salvat. Inamicii mei s-au mai uitat un timp cu frică peste gard, dar intimidaţi şi ei de statura binevoitorului meu apărător, m-au lăsat în pace.

«Vă mulţumesc», am îngăimat eu, totuşi ruşinat.

«N-ai pentru ce... cu zăpada nu-i bine însă să te joci!»

M-am mirat că tocmai el, pe care l-am văzut de atîtea ori pe afară în acea iarnă îmi spune aşa ceva:

«Credeam că vă place zăpada!»

Omul acela mă privi rece:

«Vezi rana asta? — îmi arătă el o pată puţin mai întunecată, care îi brăzda fruntea de la un capăt la altul.

«Urîtă lovitură!» — m-am cutremurat eu.

«Ei bine, mi-a făcut-o unul dintre cei cu care te jucai tu astăzi şi tot cu un bulgăre de zăpadă...»

«Ce bulgăre de zăpadă! am exclamat eu înfiorat. Parcă-i lovitură de cuţit. Eu cred că a fost întărit în apă...»

«A trebuit să vină un infirmier de la policlinică să mă panseze...»

«Şi n-aţi observat care dintre ei v-a lovit?» Mă gîndeam, cu un pic de satisfacţie, că poate o fi fost tocmai cel căruia îi băgasem eu zăpadă după gît... «Nu cumva avea un fular roşu?»

«Nu am putut să-mi dau seama... Lovitura a venit pe neaşteptate».

«Dar de ce, de ce v-a lovit?» am vrut eu să aflu.

«De ce!» — făcu el amărît. «Pentru că unii consideră că te poţi juca oricum! Chiar şi cu bulgări de zăpadă...»

În privinţa asta nu mai puteam fi de părerea lui. Sigur că poţi să te joci şi cu bulgări de zăpadă... Dar depinde cum te joci! Simţeam însă că sînt pe punctul de a-mi da aere în materie de jocuri cu bulgări de zăpadă şi m-am lăsat păgubaş... Nu era tocmai atunci cazul să o fac pe... savantul... Mai ales că el mă salvase de la o bătaie sigură, ale cărei urmări — cu toate teoriile mele — nu puteau fi prevăzute!

«Şi acum, du-te: simt că ai îngheţat» — îmi spuse, privindu-mă cu ochii lui negri, de cărbune.

Eu aş fi dorit să nu plec. Începuse să-mi placă să stau cu el... Mă simţeam chiar bine în prezenţa lui şi aş fi vrut să-i fiu cu ceva de folos. Dar nu! Era altceva la mijloc. Mă cunoşteam eu bine: voiam să nu-i rămîn chiar aşa de mult îndatorat. Era un obicei prost de-al meau, de care nu puteam scăpa cu nici un chip, şi anume acela de a crede că dacă ţi-a făcut cineva un bine, trebuie numaidecît să i-l plăteşti... Cum mă puteam eu plăti faţă de omul acesta? Eram un caraghios!... Mai bine mă lăsam bătut cu bulgări de zăpadă. Acum, n-aş mai fi avut «problema» asta atît de complicată...

«Nu cumva aveţi nevoie să mă duc să vă aduc ceva de la farmacie, sau să vă sparg nişte lemne?»

Omul surîse:

«Te simt. Vrei numaidecît să faci ceva pentru mine! Bine... Fie... Cînd mai treci pe aici, adu-mi o carte de astronomie...»

Am avut senzaţia că e puţin nebun. Oare din pricina acelei lovituri? «Dar noi nu învăţăm încă astronomia...»

«Da? Mă mir... credeam că... Bine, atunci să-mi aduci un calendar!»

În sfîrşit, aşa mai mergea! Un calendar e altceva. Probabil că a uitat să-şi cumpere, şi acum are nevoie... Totuşi e un om ciudat. Rămîne un om ciudat...

A doua zi i-am adus calendarul. Mai bine-zis i-am adus un almanah — ca să aibă şi altceva de citit. Mi-a mulţumit şi s-a apucat cu febrilitate să-l răsfoiască.

«Cum? Am şi ajuns în februarie? întrebă el îngrozit.

L-am privit cu compătimire (nu ştiu dacă m-a simţit), dar i-am răspuns foarte serios:

«Da... sîntem în februarie... în curînd începe luna martie».

«Primăvara?» se îngălbeni el.

«Vă e rău?»

«Da... Mi-e foarte rău... Simt că mă topesc pe picioare».

Şi din acea clipă Omul de zăpadă începu să moară!

Dar venea primăvara... cu alte jocuri... cu alte jocuri... cu alte jocuri...

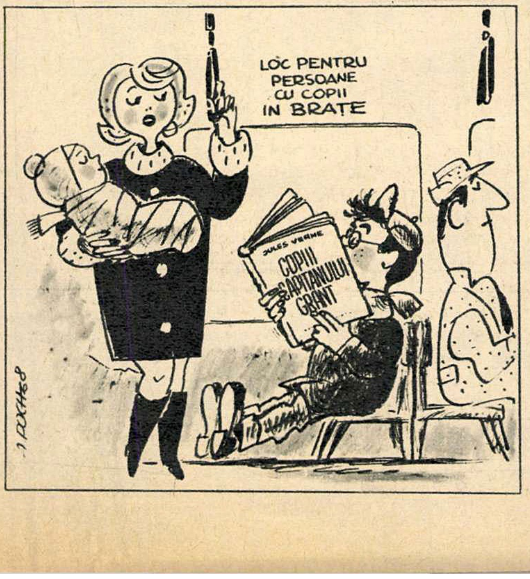

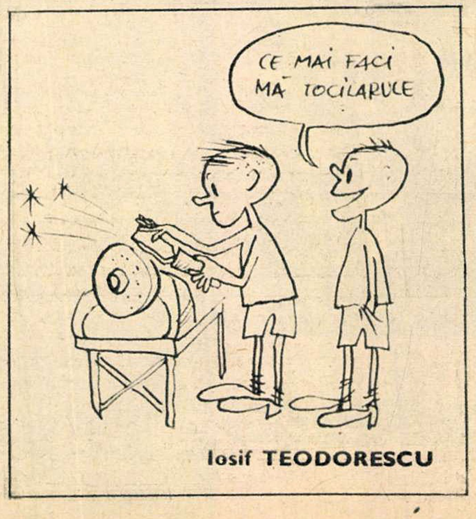
CE MAI FACI MĂ TOCILARULE

Iosif TEODORESCU

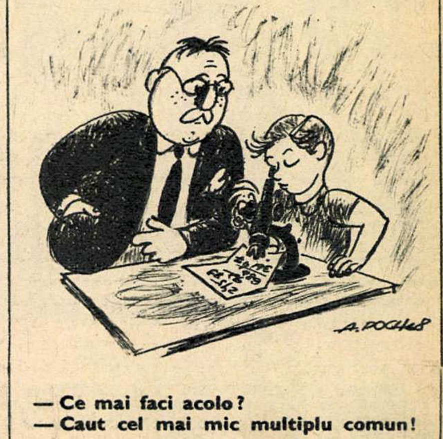

— Ce mai faci acolo?
— Caut cel mai mic multiplu comun!

ION HOREA

ACEASTA ESTE PA

Vorbim de țară cum vorbim de părinți și de noi înșine. Sîntem născuți pe tărîmul ei de legendă ce se înscrie în ființa noastră și se spune în graiul scos din adîncuri. Țara cu munții și apele, dar și țara cu descălecările și cu întemeierile. Potecile Carpaților și plaiurile ei, dar și cîntarea celui nuntit ca în poveste și acelei zidite pentru ca zidirea să dureze. Așa au început, ori în alte o mie de feluri, la încrucișarea viiturilor, la marginea codrilor, la poalele munților, dar și la semnalele focurilor, la chemarea voievozilor, la fluierul Iancului, la sirenele Lupenilor și Griviței.

Vorbim de țară ca de noi înșine. În liniștea clasei, învățăm geografia și istoria ei. Și nu mai sîntem noi, cei din bănci, cu tocurile în mînă, ci coborîm de-a lungul văilor, zidim cetăți și gîndim la zidirile viitoare. Afară vom vedea nu peste mult culorile primăverii. Și oamenii țării îi rostesc într-un glas numele, îi desferecă puterile și aruncă sămînța recoltelor bogate. Țara Țărilor românești, una și infloritoare, își regăsește întinerită înfățișarea cînd zăpezile îi întorc verdeața pămînturilor, pînza rîurilor, arcurile de curcubeu ale pădurilor. Atunci dealurile se leagă în terasele viilor și livezilor, și singurătatea cîmpului se troienește în unduirea holdelor. De-a lungul văilor, culorile orașelor și satelor strălucesc mai deplin, așa cum le-au gîndit părinții noștri, cum le-au ridicat de pe fața pămîntului în zarea lui limpede.

Unde să te oprești și pentru cîtă vreme, ca să le cuprinzi pe toate? În valea Mureșului? Ori de-a lungul Bistriței? Ori pe cele trei Crișuri, ori pe Trotuș, ori pe Cerna, ori pe Moldova? Pe Jiu, pe Olt și la albia Dunării? Să

3

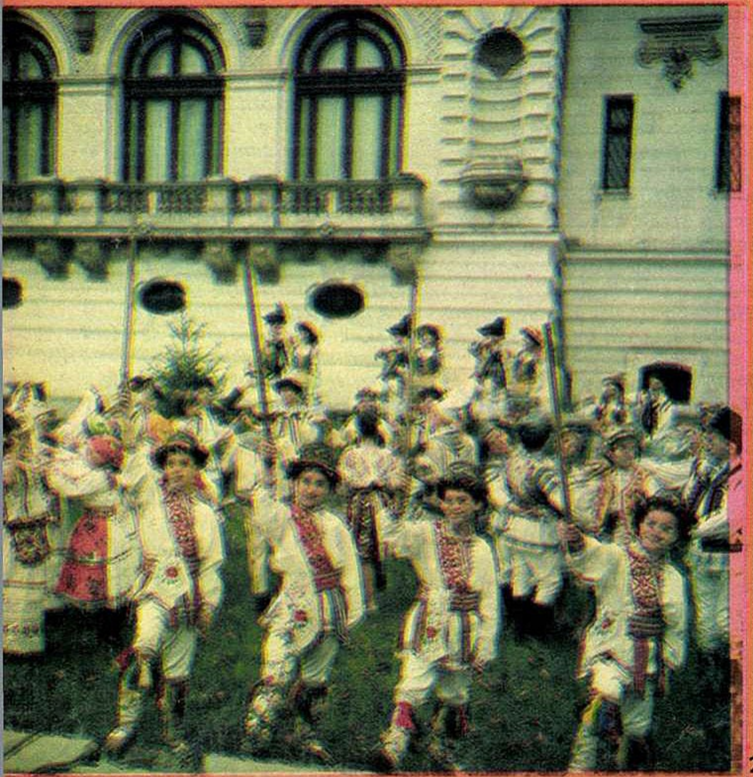

2

4

1. PEISAJ ARHITECTONIC BUCUREȘTEAN. 2. «CĂLUȘARII». 3. COLOANE ALE CHIMIEI PE VALEA PRAHOVEI. 4. CONSTELAȚIA «PORȚILE DE FIER». 5. FETE CU TULNICE PE MUNTELE GĂINA. 6. O FRUMOASĂ EXPRESIE A ARTEI POPULARE 7. CETATEA DE FOC GĂLĂȚEANĂ.

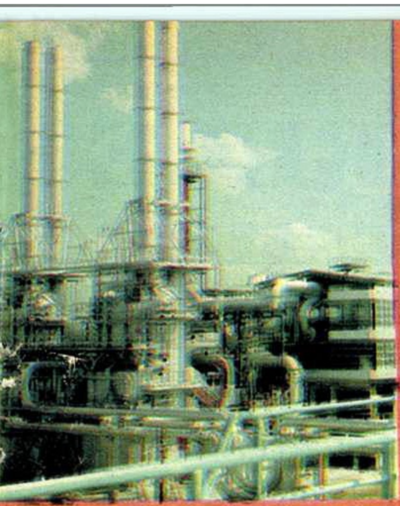

cobori la temeliile podului lui Apolodor pentru a reîntîlni pragul țării și măreția zidurilor ei? Să urci din nou pe Argeș pînă la Cumpăna apelor, pentru a intra în plaiul de lumină al meșterilor? Să cobori cu minerii, să bați drumurile de fier și de asfalt, de-a lungul și de-a latul țării, cu oamenii minunilor ei? Un popas la Galați, o întoarcere la Iași, o amintire la Suceava, un cîntec la Craiova, o urare la Reșița, o recunoaștere la Hunedoara, drumuri în Apuseni, cu Doja la Timișoara, cu Mihai la Bălgrad, cu cîți și prin cîte locuri de popas, de progres și de uimire, de aducere aminte și de lucru al zilei de azi? Pînă în cel mai depărtat cătun, semnul înnoirilor se arată, temeliile socialismului sînt așezate de meșterii harnici și iscusiți ai țării, pentru totdeauna.

Sînt temelii de oțel, ale puterii clasei muncitoare, ale gîndirii comuniștilor. Sînt tractoarele ce taie pămînturile de la o zare la alta, sînt uzinele mașinilor și ale chimiei, sînt pămînturile regăsite în unitatea lor fertilă, sînt brîiele de lumini, izvoarele prinse în puterile lor nebănuite, sînt oamenii liberi în țara lor, creatori ai pîinii și metalelor, ai cîntecelor și culorilor, ai orașelor noi ridicate în lumină.

Aceasta este patria noastră și noi sîntem fiii ei, fiii acestor pămînturi de neasemuită frumusețe.

TRIA MEA

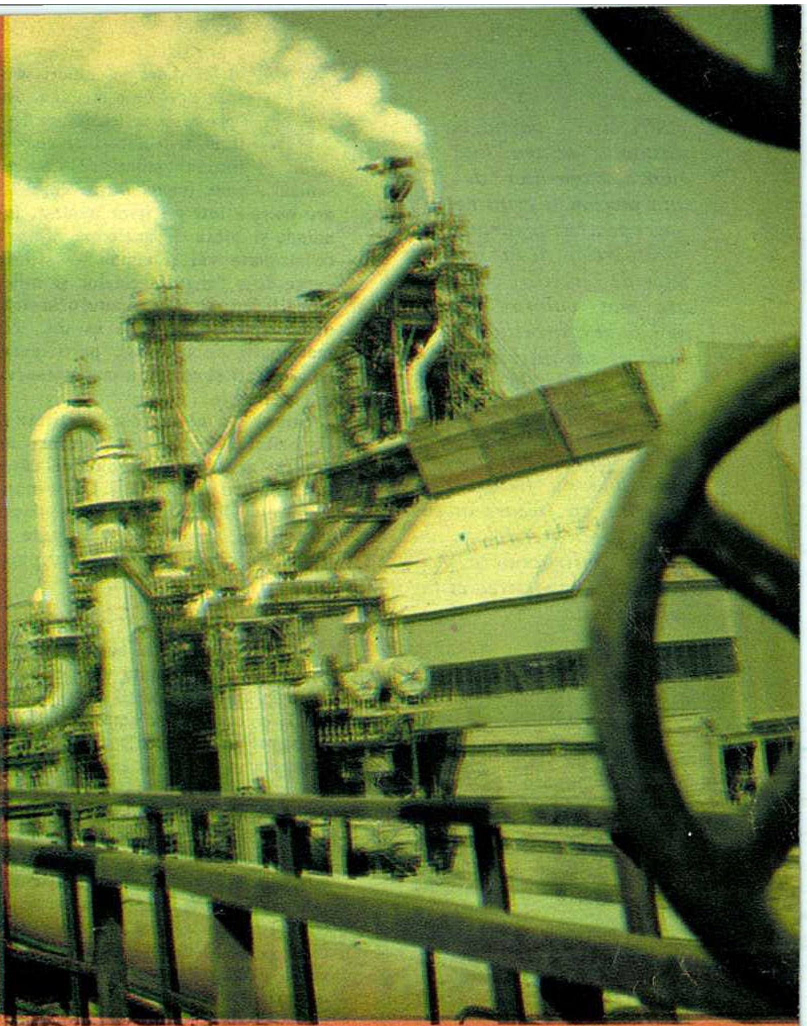

7

5

6

Cununa patriei

de **Al. RAICU**

**O față îmi arată rîul
cînd calc pădurea-n Rădăuți,
plăieși în șir strunindu-și frîul
mai sus, la Putna, pe cai iuți,
bătrîne hrube cu pocale
înspre Cotnari, printre culori,
și vechi zidiri răsfrînte-n vale
la Neamț, bătute de ninsori.**

**O altă față-naintează
cu fruntea-naltă-n pulsul treaz,
ducînd secundele pe-o rază
în firul lunii la Bicaz,
țesînd o hartă cu noi țeluri
din brațe de vînjoși bărbați
ce fructe-adună în oțeluri,
în ceasuri roșii la Galați.**

**Zvîcnind cu caprele de munte
împurpurate bat izvoare
în codri cu obcini cărunte
rotite către Baia Mare.
În pînza apelor se-adună
istorii vii pentru nepoți,
sculptînd pe creștete cunună
cu graiul argintat de moți.**

**Și tulnicele dau vestire
la Alba Iulia-n cetate,
că mîndre steme de unire
s-au întregit, desfășurate.**

**Îmi clocotește amintirea
prin sălcii scunde, prin muncele,
rotindu-și arcul cu zidirea
din mal, la Turnu Măgurele,
și o zăpadă hrănitoare
se-așterne ca un juvaier
zvîrlind cascade orbitoare
solemn, la Porțile de Fier.**

**Și munții cu păduri șiraguri
adună stele furtunos,
cînd înfloresc baraje-n praguri
sărind cu Argeșul în jos.
Și flutură un steag în zare
spre veacul de lumini deschis
punînd azururi și chenare
pe nimbul hronicului scris.**

**Atunci, un brîu de stele-n rouă
vrăjit strălumineaza glia,
vestind cu o cunună nouă
cît de frumoasă-i România.**

LA IZVOARELE UMANE ALE ŞTIINŢEI

Acad. ȘTEFAN MILCU

Preţuirii partidului şi statului nostru faţă de munca oamenilor de ştiinţă, precum şi grijii necontenite pentru înzestrarea laboratoarelor şi a institutelor de cercetări cu tot ce are mai valoros tehnica mondială a investigării ştiinţifice, savanţii şi cercetătorii noştri le răspund devotîndu-se ridicării ştiinţei româneşti spre culmile cunoaşterii umane, dobîndind cu fiecare descoperire, cu fiecare invenţie şi aplicare folositoare operei constructive a societăţii, recunoaşterea ei internaţională.

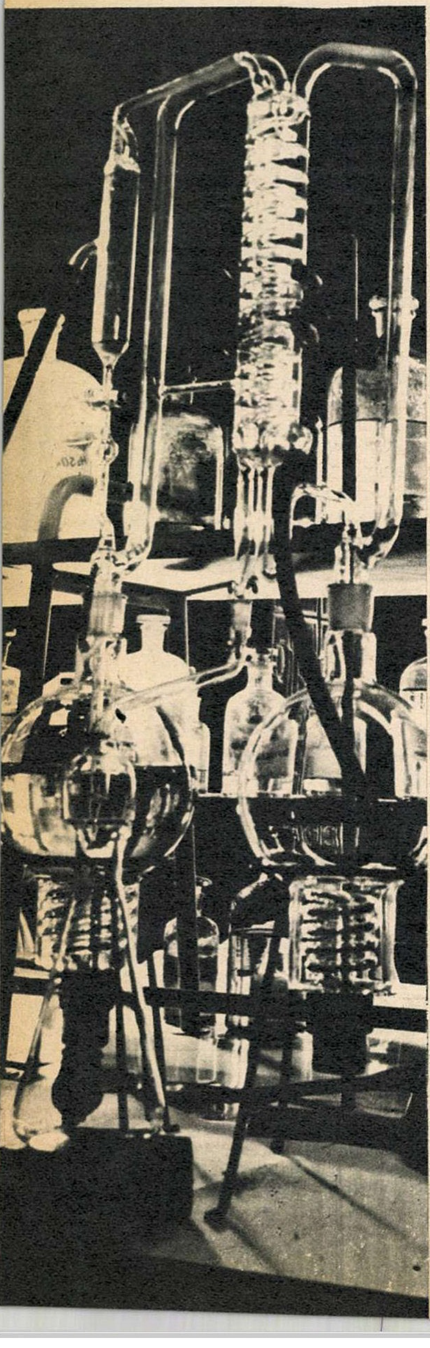

Despre ştiinţă se poate vorbi în fel şi fel de chipuri: despre acei ce o creează, despre descoperiri, despre destinul teoriilor şi al cunoştinţelor ştiinţifice ş.a. Asemenea unui imens fluviu care îşi are obîrşia într-un izvor modest, înnoindu-şi albia şi apele pe măsură ce străbate văi şi cîmpii — ştiinţa curge de-a lungul secolelor şi mileniilor, formîndu-şi conţinutul prin strădania a mii şi mii de savanţi, cei mai mulţi necunoscuţi, participanţi după puteri şi epocă la impunătoarea ei construcţie.

Ştiinţa s-a născut din necesitate şi curiozitate. Aceste două izvoare au generat neîncetata iscodire de către om a naturii şi societăţii. Dacă motivarea este diferită, calea de realizare este unică, pentru că unic este şi modul de cunoaştere al minţii omeneşti.

*

Ştiinţa izvorăşte în bună parte din curiozitatea îndreptată spre cunoaşterea înfăţişărilor lumii ce ne înconjoară, a omului cu numeroasele lui probleme biologice şi sociale. «Dacă curiozitatea n-ar fi existat, atunci nici ştiinţa n-ar fi existat» a spus, pe bună dreptate, Goethe. Copiii au în cel mai înalt grad această însuşire sufletească, tot ce-i în jurul lor îi interesează, pentru ei totul este nelămurit şi minunat. Întrebările: *de ce, cum* **şi** *pentru ce* **sînt comune pentru copil şi omul de ştiinţă. Poeţii, savanţii şi artiştii păstrează toată viaţa curiozitatea copilului şi privesc totul cu o sensibilitate şi o înţelegere mereu reînnoită.**

*

Creatorii de ştiinţă sînt aproape de copil şi prin alte trăsături. La numeroşi savanţi am fost surprins să constat, alături de cel mai neobişnuit rafinament al gîndirii, o fermecătoare naivitate, o puritate de gîndire şi de simţire care intervin şi ele în creaţia ştiinţifică.

Iată de ce, asemenea copilului, ei au nevoie, în numeroase cazuri, de protecţie, de asistenţă familială şi socială. Istoria vieţii savanţilor este cunoscută prin înfăţişările deseori dramatice ale existenţei lor. Umanismul societăţii noastre se manifestă şi prin faptul că ea oferă omului de ştiinţă întreg sprijinul de care are nevoie.

*

Este profund educativă viaţa savanţilor şi a descoperitorilor! Tinereţea cerebrală este condiţia obligatorie a unei activităţi de investigare. Ore şi ore de studiu, de observaţie şi reflectare sînt componentele obişnuite ale zilei unui om de ştiinţă. În epoca noastră, dezvoltarea impresionantă a ştiinţei, solicită dimensiuni considerabile timpului de studiu.

Informaţia exactă, cuprinzătoare şi actuală, iată doar cîteva din imperativele erudiţiei unui savant. Orientat în jurul domeniilor şi subiectelor de investigare, studiul trebuie să fie organizat. Marii creatori în ştiinţă sînt caracterizaţi printr-o neobişnuită putere de muncă, prin continuitate, printr-o organizare serioasă a întregii activităţi de informare şi de creaţie ştiinţifică. S-a spus că geniul este 99% transpiraţie şi numai 1% inspiraţie (Edison).

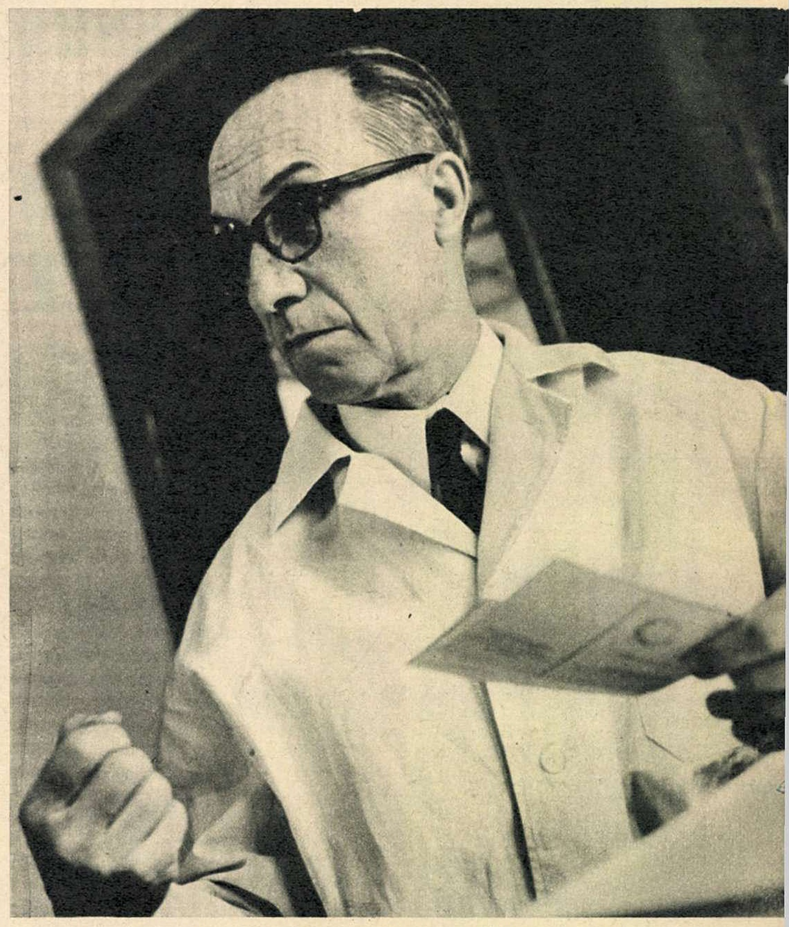

Viaţa şi opera savanţilor ne arată că există o diferenţă calitativă între erudiţie şi creativitate. S-a vorbit, şi pe drept cuvînt, de o tipologie, separînd pînă la opoziţie — ceea ce ni se pare excesiv — savantul erudit de cel creator. Acesta din urmă este mai interesant. La savantul investigator se potenţează la maximum curiozitatea, interesul pentru cercetare, pasiunea şi fantezia.

*

Această ultimă trăsătură, strîns legată de capacitatea creatoare, îl apropie din nou de copil şi poet. Am cunoscut savanţi care m-au impresionat prin puternica lor imaginaţie. Ea se manifestă cu putere în elaborarea ipotezelor, în prospectarea domeniilor de cercetare, în ceea ce s-a numit intuiţia în ştiinţă. Acad. C.I. Parhon a avut într-un grad înalt această capacitate de a sesiza problemele aflate de abia la orizontul epocii. Înrudirea cu darul poetic se învederează şi în interesul a numeroşi savanţi pentru poezie, muzică, pictură şi alte arte. În arhiva lui Victor Babeş s-au găsit versuri din prima perioadă a activităţii sale, Ion Cantacuzino a fost un fervent literat şi iubitor al artelor plastice. Istoria ştiinţei universale ne oferă şi ea numeroase exemple. Se ştie prea puţin că Louis Pasteur n-a fost numai un genial savant, dar şi un talentat pictor. Fondatorul fiziologiei moderne, Claude Bernard, a început prin a fi autor

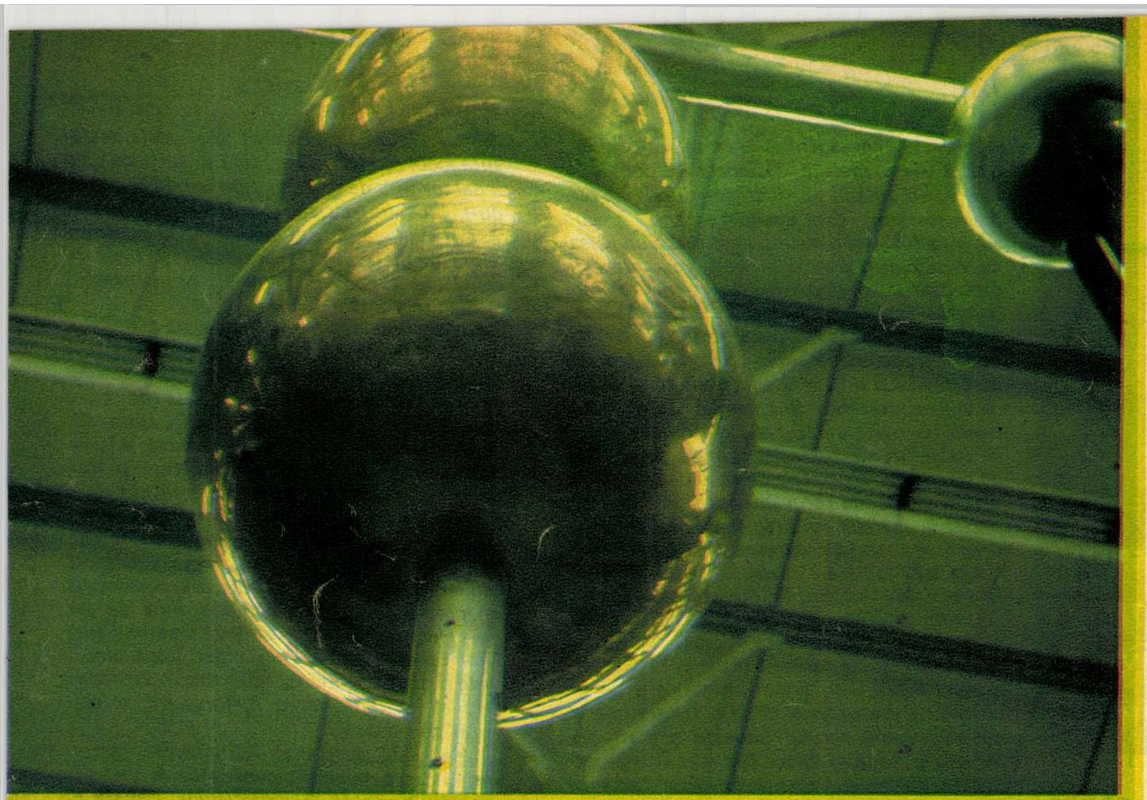

dramatic şi prin calitatea scrisului său este considerat fondator de limbă şi stil.

Mecanismul interior al genezei ipotezelor şi al rezolvării problemelor ştiinţifice are un puternic accent imaginativ şi prin integrarea acestui proces în viaţa interioară a savanţilor. Veţi putea surprinde în numeroase cazuri înfăţişarea lor aparte.

*

Este evident că pentru asemenea oameni devin evenimente fenomene şi întîmplări care nu au de loc această calitate pentru ceilalţi semeni. Un fizician vă va spune, fără ezitare, că cel mai de seamă eveniment în prima jumătate a secolului XX este descifrarea structurii atomului şi eliberarea energiei atomice; pentru biolog locul acestora îl va lua descoperirea codului genetic, pentru medici realizarea antibioticelor ş.a.

La această serie se adaugă evenimentele vieţii personale care se deosebesc profund de cele ale vieţii obişnuite. Am considerat evenimente în momentul cunoaşterii lor: teoria evoluţiei şi transformarea materiei vii, explicaţia marxistă a lumii şi societăţii, biochimismul modern în care locul principal îl ocupă hormonii şi enzimele.

Îmi reamintesc de profunda emoţie intelectuală cînd, în amfiteatrul de medicină, am aflat, la un curs de anatomie, de existenţa unei constituţii biologice a organismului, de un plan de organizaţie specific fiecărei specii, generalizat în noţiunea de tip de structură în concepţia lui Platon şi Goethe; idee care m-a preocupat apoi toată viaţa şi a rodit în diferite chipuri în gîndirea mea.

*

Am stăruit intenţionat asupra omului de ştiinţă ca fiinţă umană deosebită. Poate în descrierea lui am îngroşat aspectele romantice şi individuale. În evoluţia ştiinţei moderne, devenită colectivă şi uzinală, echipa înlocuieşte cercetătorul solitar şi singular în comportarea şi înfăţişarea lui. Mai este doar un pas pînă să-l considerăm un funcţionar într-o uzină de fabricat ştiinţă. Ar fi o profundă greşeală.

In epoca noastră, printr-un efort a cel puţin patru savanţi lucrînd în centre diferite, în decurs de un deceniu, s-a descoperit codul genetic şi rolul acizilor nucleici în păstrarea şi transmiterea lui. Un val de constructori duc acum mai departe şi consolidează această descoperire. Asemenea poeziei care-i creată de un poet şi nu de o echipă de poeţi, descoperirile în ştiinţă sînt personale şi numai dezvoltarea lor este colectivă.

*

Poate acest comentariu despre ceea ce am numit izvoarele umane ale ştiinţei va reuşi să hrănească imaginaţia voastră, să vă încurajeze înclinaţiile, să pună în lumină înzestrările voastre către această înaltă formă a vieţii spirituale care a servit în toate timpurile progresul şi binele oamenilor.

CARTE DE VIZITĂ

Vicepreşedinte al Academiei Republicii Socialiste România, om de ştiinţă emerit, director ştiinţific al Institutului de endocrinologie, academicianul **ŞTEFAN MILCU** întruneşte prestigiul unuia dintre reprezentanţii de frunte ai ştiinţei româneşti cu calităţile deosebite de iniţiator de şcoală şi de profesor.

Pe parcursul activităţii sale, de-a lungul a mai mult de trei decenii de slujire pasionată şi neprecupeţită a ştiinţei noastre, acad. Ştefan Milcu a întreprins cercetări în aproape toate domeniile endocrinologiei.

Studiile sale au abordat, pe baza celor mai noi concepţii ştiinţifice, probleme etiologice ale guşei endemice în funcţie de mediul fizic şi social-economic, aducînd contribuţii fundamentale în fiziopatologie, morfologie şi patologia de corelaţie.

Cu egală competenţă a abordat acad. Ştefan Milcu problemele de antropologie, în această privinţă înscriindu-se ca promotorul reorganizării şi orientării actuale a şcolii antropologice româneşti ca ştiinţă complexă, biologică şi socială în acelaşi timp.

Sub conducerea şi îndrumarea sa au fost elaborate valoroase investigaţii în antropologia populaţiei unor regiuni din ţara noastră, finalizate în monografiile antropologice despre «Clopotiva», «Bătrîna», «Nucşoara»,, «Cîmpul lui Neag», «Oltenia», studii comparate de arheologie şi antropologie etc.

Prestigiul internaţional al acad. Ştefan Milcu este amplu dovedit de alegerea sa ca membru a numeroase academii şi societăţi ştiinţifice străine,

Ca deputat în Marea Adunare Naţională, ca preşedinte al Consiliului pentru răspîndirea ştiinţei şi culturii, ca vicepreşedinte al Asociaţiei oamenilor de ştiinţă şi al Comisiei naţionale pentru UNESCO ş.a. desfăşoară o constantă şi utilă activitate pe plan social.

Complexitatea personalităţii, activităţii şi operei academicianului român, pasiunea pentru ştiinţă a savantului, strădania lui neîntreruptă pentru afirmarea naţională şi internaţională a ştiinţei româneşti, grija pe care o arată tinerelor cadre de cercetători prezintă o înaltă valoare exemplară pentru toţi cei care doresc să muncească pe drumul greu dar încununat cu neasemuite satisfacţii al ştiinţei.

H. LEREA

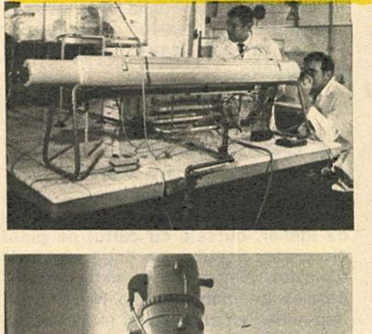

AMFORA
SABINA

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ŞI
DETECTIVISM
DE
POP SIMION

9. Douăzeci şi trei zero şapte

Cei trei sînt pe poziţii, conform planului «cămila». Gaspar stă pe un trepied în punctul marcat cu EGO, fără să-şi ia privirile de la portalul paralelipipedic din «zona sacră», în preajma căruia va trebui să apară Joachim Gurămică, arheologul somnambul. În dreapta se află vestigiile noului templu şi o coloană dorică de marmură, foarte bine păstrată şi rămasă în picioare; e locul unde apare, după spusele tînărului arheolog, zeiţa Hera, unde se aud «vocile» şi unde agentul — ce mai încolo-încoace? — a instalat minimagnetofonul (l-a vîrît într-o gură de apeduct care duce spre termele romane). Dim Epsilon face pe grecul, stă la colţul unei piaţete şi cercetează un peisaj cu vase pîntecoase de provizii, vase greceşti, care apar sub lumina lunară asemenea unor animale fantastice. Amazoana se află dedesubt, în subteranele piaţetei, într-o pivniţă, unde negustorii fostului bazar adăposteau vase de ulei şi vin, mirodenii, peşte sărat, faguri de miere, ceramică fină, piei, coarne de ţap pontic şi nuieluşe roşcate pentru împletituri de tot felul; stă turceşte, aşezată pe o saltea de plastic, cu o pereche de căşti de recepţie la urechi şi ascultă (prin intermediul firului conectat la aparatul de înregistrare) tot ce se întîmplă la suprafaţă. Aşteaptă.

Aşteaptă toţi trei. Gaspar afişează lehamite şi o evidentă indispoziţie profesională. El nu-i obişnuit să tîndălească, să ghicească în cafea, să aştepte ca faptele să se dezvăluie la timpul lor şi după tipicul care le e propriu. El, Gaspar, e omul acţiunii şi dinamismului; ştie să fie în atac, să treacă uşor de la o soluţie la alta, nedîndu-i adversarului timp de gîndire, sufocîndu-l. Arma sa de foc (un «browning» minuscul purtat la subsuoară, într-o teacă de piele) a devenit cu timpul un obiect pur decorativ, fără întrebuinţare concretă, pentru că agentul Gaspar se sprijină puternic pe arma inteligenţei, cu care, de obicei, nu dă greş. Prin ea şi datorită ei, el utilizează din belşug toată gama virtuţilor unui agent de elită, dintre care prima e capacitatea de a intui, de a «mirosi», de a ghici intenţia adversarului, ca să-i desfaci în bucăţi mecanismul gîndirii lui, să-i dezlegi calculele, să-i prevezi mutările următoare şi, astfel «înarmat», să poţi juca cu cel puţin trei-patru mutări înaintea lui, prin a-i «da aţă» (cum zic pescarii) să-şi poată desfăşura jocul recreativ liber, pînă în secunda cînd îi dai lovitura de graţie, surprinzîndu-l, uimindu-l, orbindu-l cu superioritatea gîndirii tale. Asta-i maniera în care e obişnuit să acţioneze năprasnicul Leon Gaspar; ăsta-i şi tipul de satisfacţie care i se potriveşte unui maestru al gîndirii combinative.

Cel sosit în misiune,la Histria nu s-a abătut o iotă de la acest mod de a vedea lucrurile, a acţionat clipă de clipă, ceas de ceas, în spiritul şi litera descrisului mecanism, însă (de ce s-o ascundem?) fără a gusta — ca în atîtea alte cazuri! — deliciile meseriei. Ancheta, deşi se află «pe o pistă bună» (cum e denumită acţiunea ce evoluează pozitiv), are încetineli şi pierderi de timp care îl scot din sărite pe dinamicul, scăpărătorul şi simpaticul agent particular. Îl scoate din sărite şi oraşul ăsta mort, multele ruine care îi asistă pe expediţionari, noaptea leneşă, de septembrie, luna de var.

— Hei, poliţistule, mai lasă visarea aude Dim Epsilon vocea lui Gaspar, după care îi vede gestul; agentul îşi agită stînga, arătîndu-i celuilalt cadranul mare, fosforescent, al ceasului său masiv.

«Hei, poliţistule, mai lasă visarea», răzbate vag în casca de recepţie vocea joasă, guturală, mai mult şoptită, a detectivului, urmată de englezescul «all right!» (vorba lui Dim), după care se aşterne tăcerea cea mai deplină. Sabina înţelege că atenţia trebuie mărită şi, instinctiv, se uită la ceas. «Ora H.», exact douăzeci şi trei zero şapte. În cască se aude zgomot de paşi. Deasupra, Leon şi Dim zăresc silueta lui Joo, care se apropie legănat. În cască: scîrţîit prelung de balama ruginită. Deasupra: tînărul trece pe sub portalul paralelipipedic, împingînd cu piciorul, din mers, porticul de lemn, bătut în flori de metal şi hîit acum. În cască: o sfîrîi-

• •

VIITORII AŞI AI VOLANULUI

Foto-reportaj realizat de lt. major IOAN FONOŞ din Direcţia circulaţiei

1. Ne aflăm la Liceul «Ioan Neculce» din Capitală, dar nu asistăm la o oră de geometrie, cum s-ar părea, ci la o lecţie teoretică despre... automobil. Elevii din fotografie sînt doar cîţiva dintre cei 130 de membri ai cercului experimental de automobilism, înfiinţat aici în toamna anului 1957 (din iniţiativa Institutului de ştiinţe pedagogice), iar profesorul **MIRCEA IONESCU** e conducătorul lor. Lecţiile la tablă vin să completeze discuţiile teoretice şi probele practice de atelier.

2. În cadrul cercului, automobilul e studiat din toate punctele de vedere, de la principiile de funcţionare pînă la ultimul şurub. Dar atenţia elevilor nu e reţinută numai de materialele didactice (machete, planşe cu scheme, diverse piese auto, automobilul secţionat) care le stau la dispoziţie, ci şi de panoul cu semnele de circulaţie (dăruit cercului de către Direcţia circulaţiei din Inspectoratul general al miliţiei). Nu poţi fi pilot de automobil, oricît de bine l-ai cunoaşte, dacă n-ai şti cînd s-o iei la dreapta, cînd la stînga, cînd să dai prioritate, cînd poţi şi cînd nu să depăşeşti. Mai ales că regulile şi semnele acestea e bine să le ştii chiar dacă n-ai s-ajungi niciodată la volanul unei maşini.

1

2

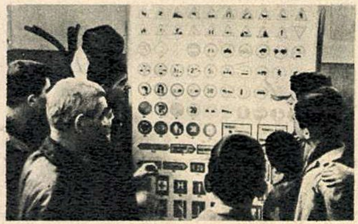

3. **PETRE CRISTEA** nu e numai un nume de rezonanţă mondială în domeniul automobilului, ci şi un model. Un model de pasiune (şi-a construit singur, în ciuda posibilităţilor reduse, automobilele cu care a concurat şi a învins în numeroase concursuri internaţionale), de curaj, dîrzenie şi modestie. Fostul pilot de curse, inginerul de azi, are o experienţă bogată, atît sportivă cît şi tehnică, din care membrii cercului au ce învăţa. Aşa că prezenţa lui în mijlocul lor n-a avut numai un caracter festiv ci, mai ales, unul practic.

4. Teoria fără practică şi-ar pierde, evident, orice valoare. Dar aici echilibrul e menţinut cu consecvenţă. După lecţiile teoretice şi probele practice de atelier, cursele cu cartul pe pista din curtea liceului, pe lîngă atractivitatea lor, sînt, de fapt, nişte «extemporale» la temele însuşite. N-o fi avînd dumnealui chiar ţinuta şi îndemînarea «Sfîntului» la volan, dar pentru vîrsta lui se descurcă bine... pînă la proba contrarie! Căci se mai întîmplă şi ca în fotografie. De vină e şi emoţia primei curse (e într-una din grupele de începători), dar mai ales zăpada şi poleiul. Dar nu-i nimic, cu timpul va reuşi să-nvingă toate aceste obstacole. De asta trebuie să fiţi siguri, căci la cerc nimeni n-a venit numai să... încerce.

... Peste cîţiva ani, marea majoritate a membrilor cercului îşi vor aduce aminte cu plăcere de primele noţiuni de automobilism primite aici, de primele curse de carting. Îşi vor aduce aminte atunci cînd, la volanele automobilelor sau autobuzelor, vor conduce cu uşurinţă şi, mai ales, cu deplină siguranţă; cînd vor înţelege că regulile de circulaţie învăţate în cadrul cercului le-au intrat în sînge şi că îi feresc de riscuri. Pentru că, de fapt, acesta e şi scopul acestui cerc.

3

P.S.

Pentru a putea răspunde favorabil numeroaselor cereri ale elevilor de la alte şcoli din Capitală, care au solicitat să fie primiţi ca membri ai acestui cerc, conducerea Liceului

tură de flamă ce erupe sau mai exact un zgomot de scăpărătoare de brad. Deasupra: izbucneşte o flacără verde şi zidul cetăţii e îmbrăcat într-un nor de scîntei. (Lumina de-o clipă învederează craniul mare al detectivului şi zîmbetul drăcos cu care acesta urmăreşte spectacolul). În cască: o voce feminină spune, cu prelungiri nazale, aceste cuvinte: «Îţi vorbeşte fiule, zeiţa Hera. O mare primejdie se îndreaptă asupra ta. Îţi poruncesc să fugi din Pompeiul acesta. De nu, te voi pierde»; urmează zgomotul scăpărătorii de brad şi vorbele femeii revin aidoma: «Îţi vorbeşte, fiule, zeiţa...» Deasupra: norul de scîntei se stinge şi pe zidul cetăţii stăruie, într-o verde lumină, imaginea unei păsări de lut cu cap de femeie, care se leagănă dreapta-stînga, în timp ce vocea feminină îşi urmează cursul, în ritm egal, stîrnind ecouri în pustietatea cu ruine!. «... o mare primejdie se îndreaptă asupra...»; şi tot aşa, mai departe.

Leon Gaspar şi Dim Epsilon sînt mult prea atraşi de spectacol ca să observe că, la numai cîţiva paşi în spatele lor, pe un fragment de zid vertical, se apropie cu mişcări încete, moi, de pisică, o altă siluetă, masivă şi impunătoare, ferită de cel mai mic zgomot şi de orice lumină; e o siluetă omenească, umbra cuiva care se apropie, se apropie mult, stă, aşteaptă, răgazul dintre două iluminări verzi ca, o dată cu apariţia norului de scîntei pe zidul opus, să ridice deasupra capului un bolovan enorm şi...

În casca de recepţie se aude un zgomot infernal, prelung: viu!, trosc!, buf! După aceea nimic. Tăcere. Căzînd în rostogolire, enormul bolovan a decimat poziţia notată de EGO. Ce se întîmplă cu Dim şi Leone? Pe amazoană o cuprinde frica.

(va urma)

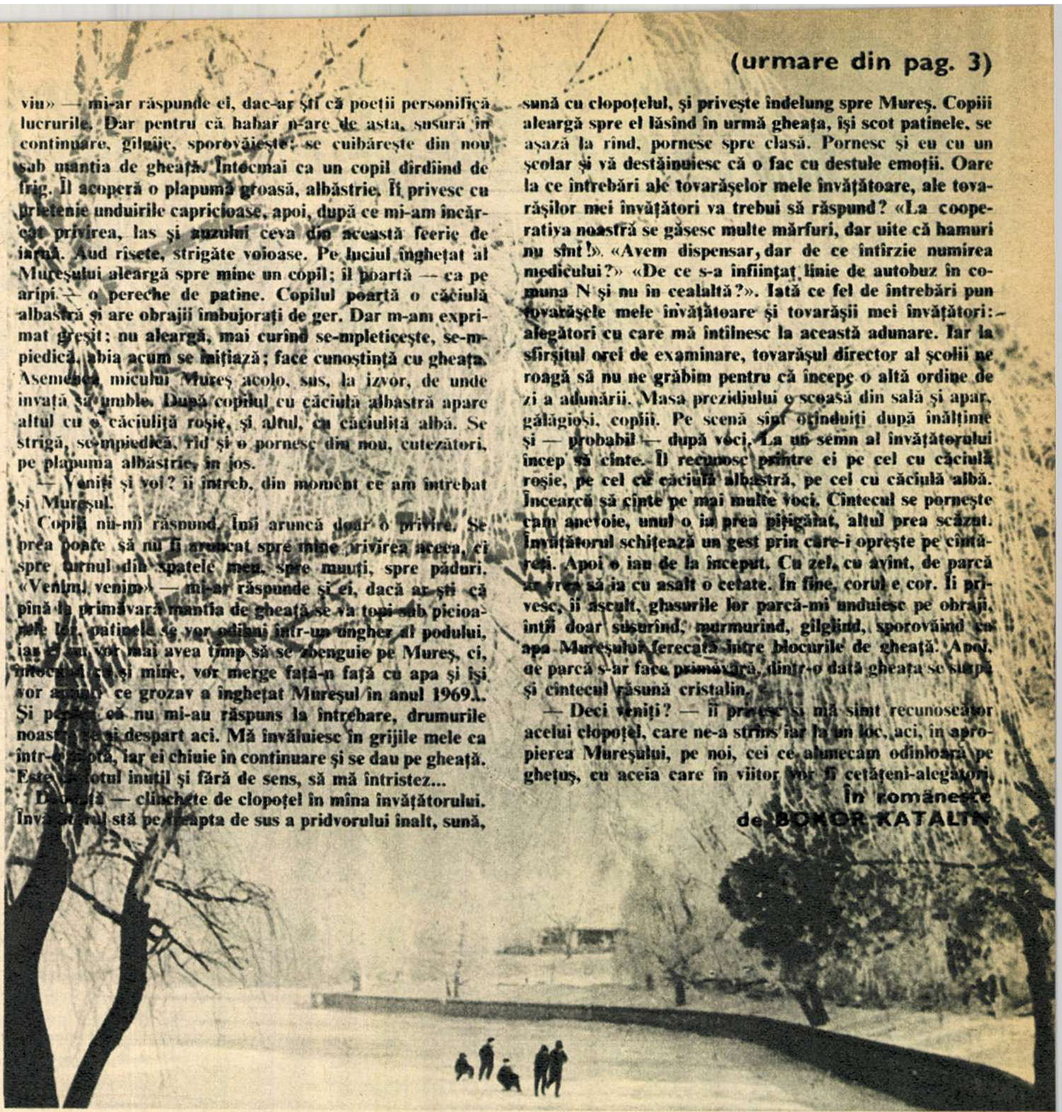

(urmare din pag. 3)

viu» — mi-ar răspunde ei, dac-ar şti că poeţii personifică lucrurile. Dar pentru că habar n-are de asta, susură în continuare, gîlgîie, sporovăieşte, se cuibăreşte din nou sub mantia de gheaţă. Întocmai ca un copil dîrdîind de frig. Îl acoperă o plapumă groasă, albăstrie. Îl privesc cu prietenie unduirile capricioase, apoi, după ce mi-am încărcat privirea, las şi auzului ceva din această feerie de iarnă. Aud rîsete, strigăte voioase. Pe luciul îngheţat al Mureşului aleargă spre mine un copil; îl poartă — ca pe aripi — o pereche de patine. Copilul poartă o căciulă albastră şi are obrajii îmbujoraţi de ger. Dar m-am exprimat greşit; nu aleargă, mai curînd se-mpleticeşte, se-mpiedică, abia acum se iniţiază; face cunoştinţă cu gheaţa. Asemenea micului Mureş acolo, sus, la izvor, de unde învaţă să umble. După copilul cu căciulă albastră apare altul cu o căciuliţă roşie, şi altul, cu căciuliţă albă. Se strigă, se-mpiedică, rîd şi o pornesc din nou, cutezători, pe plapuma albăstrie, în jos.

— Veniţi şi voi? îi întreb, din moment ce am întrebat şi Mureşul.

Copiii nu-mi răspund. Îmi aruncă doar o privire. Se prea poate să nu-şi fi aruncat spre mine privirea aceea, ci spre turnul din spatele meu, spre munţi, spre păduri. «Venim, venim» — mi-ar răspunde şi ei, dacă ar şti că pînă la primăvară mantia de gheaţă se va topi sub picioarele lor, patinele se vor odihni într-un ungher al podului, iar ei nu vor mai avea timp să se zbenguie pe Mureş, ci, întocmai ca şi mine, vor merge faţă-n faţă cu apa şi îşi vor aminti ce grozav a îngheţat Mureşul în anul 1969... Şi pentru că nu mi-au răspuns la întrebare, drumurile noastre se şi despart aci. Mă învăluiesc în grijile mele ca într-o [illegible], iar ei chiuie în continuare şi se dau pe gheaţă. Este cu totul inutil şi fără de sens, să mă întristez...

Deodată — clinchete de clopoţel în mîna învăţătorului. Învăţătorul stă pe treapta de sus a pridvorului înalt, sună, sună cu clopoţelul, şi priveşte îndelung spre Mureş. Copiii aleargă spre el lăsînd în urmă gheaţa, îşi scot patinele, se aşază la rînd, pornesc spre clasă. Pornesc şi eu cu un şcolar şi vă destăinuiesc că o fac cu destule emoţii. Oare la ce întrebări ale tovarăşelor mele învăţătoare, ale tovarăşilor mei învăţători va trebui să răspund? «La cooperativa noastră se găsesc multe mărfuri, dar uite că hamuri nu sînt!». «Avem dispensar, dar de ce întîrzie numirea medicului?» «De ce s-a înfiinţat linie de autobuz în comuna N şi nu în cealaltă?». Iată ce fel de întrebări pun tovarăşele mele învăţătoare şi tovarăşii mei învăţători: alegători cu care mă întîlnesc la această adunare. Iar la sfîrşitul orei de examinare, tovarăşul director al şcolii ne roagă să nu ne grăbim pentru că începe o altă ordine de zi a adunării. Masa prezidiului o scoasă din sală şi apar, gălăgioşi, copiii. Pe scenă sînt orînduiţi după înălţime şi — probabil — după voci. La un semn al învăţătorului încep să cînte. Îl recunosc printre ei pe cel cu căciulă roşie, pe cel cu căciulă albastră, pe cel cu căciulă albă. Încearcă să cînte pe mai multe voci. Cîntecul se porneşte cam anevoie, unul o ia prea piţigăiat, altul prea scăzut. Învăţătorul schiţează un gest prin care-i opreşte pe cîntăreţi. Apoi o iau de la început. Cu zel, cu avînt, de parcă ar vrea să ia cu asalt o cetate. În fine, corul e cor. Îi privesc, îi ascult, glasurile lor parcă-mi unduiesc pe obraji, întîi doar susurînd, murmurînd, gîlgîind, sporovăind cu apa Mureşului ferecată între blocurile de gheaţă. Apoi, de parcă s-ar face primăvară, dintr-o dată gheaţa se surpă şi cîntecul răsună cristalin.

— Deci veniţi? — îi privesc şi mă simt recunoscător acelui clopoţel, care ne-a strîns iar la un loc, aci, în apropierea Mureşului, pe noi, cei ce alunecam odinioară pe gheţuş, cu aceia care în viitor vor fi cetăţeni-alegători.

În româneşte
de BOKOR KATALIN

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

«Ioan Neculce» a înfiinţat de curînd prima ASOCIAŢIE SPORTIVĂ DE CARTING ŞI AUTOMOBILISM A ELEVILOR, care îşi propune să-i stimuleze în practicarea acestui sport, precum şi să descopere şi să promoveze tinerele talente. În asociaţie se pot înscrie deocamdată doar cîte 3 elevi de la fiecare şcoală din Bucureşti (avînd recomandarea direcţiei şcolii respective), iar cadrele didactice care doresc să înfiinţeze cercuri asemănătoare pot apela oricînd la asociaţie pentru documentare şi îndrumări.

Un pas bun care, sîntem convinşi, va însufleţi această preocupare cu caracter sportiv şi tehnic totodată, atît de îndrăgită de copii, a cărei necesitate o simţim de multă vreme.

POŞTA REDACŢIEI

Din vraful de scrisori pe care poştaşul ni l-a adus chiar în momentul în care revista noastră a plecat în tipar am ales două corespondenţe la întîmplare. La întîmplare chiar? E un fel de a spune. Am pus mîna pe două plicuri, le-am deschis şi am aflat că...

...Din iniţiativa Consiliului Judeţean Prahova al Organizaţiei pionierilor s-a desfăşurat, la Sinaia, cea de a doua ediţie a Cupei pionierului la schi şi săniuţe.

La startul acestei competiţii s-au prezentat şi invitaţi din judeţele Argeş, Braşov, Covasna, Harghita şi Timiş.

După două zile de întreceri, la schi şi săniuţe, s-a stabilit următorul clasament: locul I jud. Braşov, locul II — Prahova, locul III — Harghita.

Pionierii şi şcolarii din Piatra Neamţ, avînd ca invitaţi pionieri din judeţul Braşov, au participat la un interesant concurs de schi (slalom). La chemarea ziarului local «Ceahlăul» care a organizat concursul, au participat un număr de peste 50 de concurenţi.

Întrecerile au fost cîştigate de elevii **OLTEANU CRISTIAN** din Piatra Neamţ şi **MIHĂILESCU CLAUDIA** din Braşov. Surpriza acestor întreceri, a fost cea mai mică concurentă, eleva **MEDER CARMEN**, din clasa I-a, a Şcolii generale nr. 4, Piatra Neamţ, care a impresionat prin curaj şi voinţă. Priviţi-o la start!

EMIL BUCUREŞTEANU

Galeriile de ARTĂ „CUTEZĂTORII“

„ROMÂNIA, AŞA CUM O VĂD EU!“

Copii elveţieni vorbesc în imagini despre ţara noastră

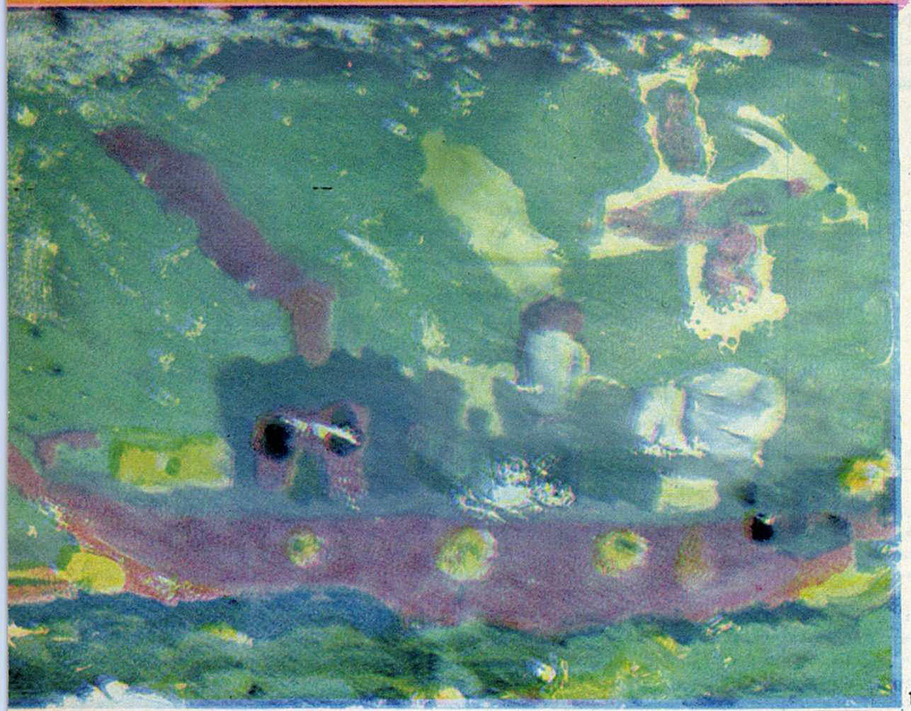

1

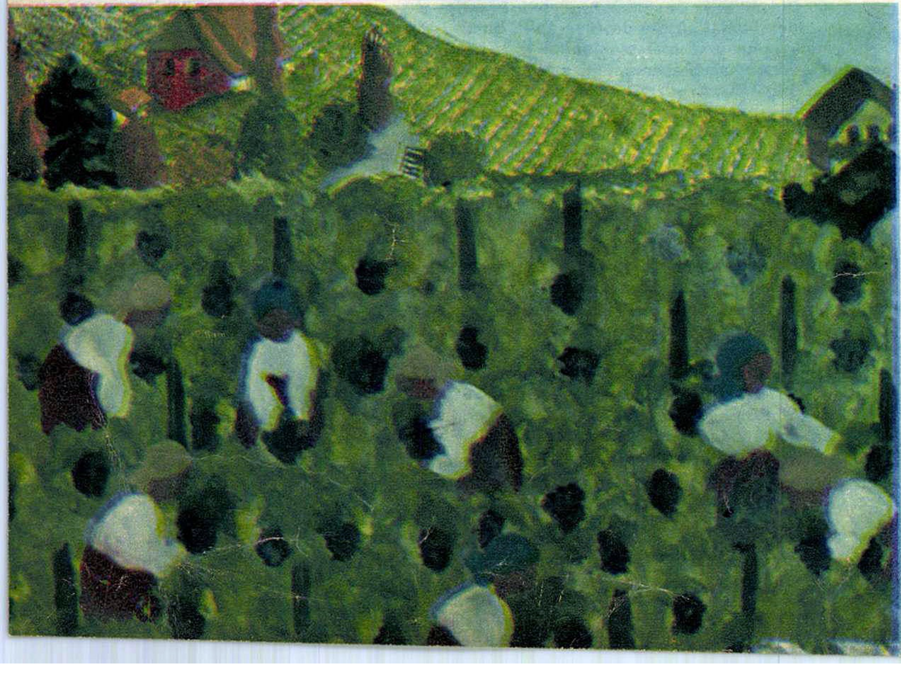

2

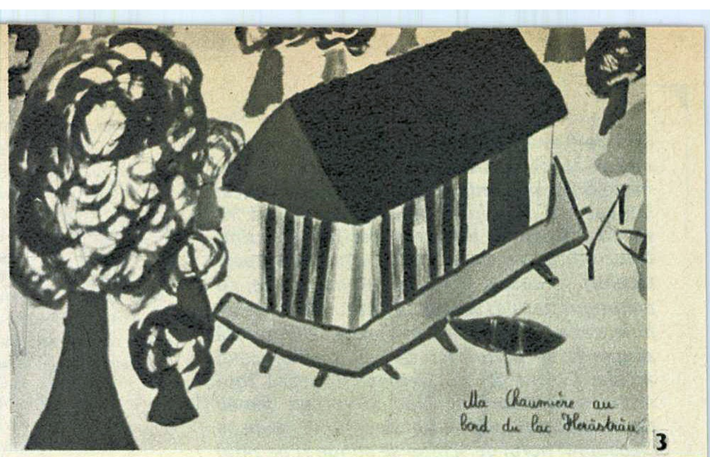
Ma Chaumière au bord du lac Herăstrău

3

Lausanne este un frumos oraş din Elveţia. Aşezat pe malul lacului Leman, la umbra muntelui Mont Blanc, este un punct turistic cunoscut, o staţiune climaterică de faimă. În plin picior de munte, casele se află unele în cîrca altora. Străzile sînt în pantă. Automobilele toate stau oblice, poduri aeriene traversează oraşul şi mai peste tot locul, în jos, vezi acoperişurile clădirilor din vale şi, în sus, tot felul de alte case, una mai frumoasă ca alta. Între ele, catedrala de faimă din Lausanne, înălţată acum şapte sute de ani, în secolul al XIII-lea, una din cele mai frumoase monumente gotice din Elveţia.

Aici, la Palais de Beaulieu, pe o întindere de 140 000 metri pătraţi, în fiecare toamnă se deschide tîrgul denumit «Comptoir Suisse». Aici sînt prezentate toate bunurile ce se fac în Elveţia pentru oameni: maşini agricole şi produse ale pămîntului, ceasuri şi mobilă, de-ale gurii şi de-ale casei, obiecte pentru vacanţă (corturi, bărci, saltele etc) şi obiecte pentru menaj (frigidere, maşini de spălat, maşini de bucătărie etc), îmbrăcăminte şi încălţăminte, tablouri şi cărţi, jucării şi baloane, fel şi fel de lucruri la care nici nu gîndeşti, toate expuse în încăperile acelea, parcă fără de sfîrşit, de-a lungul cărora mergi, de-a lungul cărora te mişti şi parcă nu se mai termină. Aici, în fiecare toamnă se prezintă tot ceea ce înfăptuieşte hărnicia poporului elveţian şi este în datina tîrgului Comptoir Suisse, ca arătînd ce fac ei să se vadă şi ce fac alţii. De aceea, de fiecare dată, au cîte doi invitaţi de onoare. În 1968 au fost Olanda şi România.

Ţara noastră a prezentat acolo maşini grele alături de produse agricole, mobilă felurită alături de artă populară. Sute de mii de vizitatori elveţieni, printre care mulţi părinţi şi copii, au luat cunoştinţă de ceea ce se întîmplă pe meleagurile de la poalele Carpaţilor.

Bucuroşi de a şti ce este România, cu ce se îndeletniceşte poporul român, despre noi au scris ziariştii, s-a vorbit la radio, am fost prezentaţi la televiziune. Cu acest prilej, zeci şi zeci de şcolari au participat la concursul de desen: «România, aşa cum o văd eu». Zeci şi zeci de şcolari au prezentat planşe colorate, cu imagini din ţara noastră, aşa cum şi-au închipuit ei, cu ochii minţii, că arată România. Au fost selecţionate peste o sută de lucrări, unele mai frumoase decît altele. Au fost premiaţi elevi din Lausanne, realizatori ai celor mai reuşite ilustraţii. Cîteva dintre ele le-am reprodus în paginile de faţă.

Vă invităm să le priviţi, să le daţi o replică în imagini despre felul cum vedeţi voi frumoasa ţară a elveţienilor. Şi scrieţi-ne ce părere aveţi despre România văzută de colegii voştri din Lausanne.

MIHAI POPESCU

1. **GUILLAUME KOUL:** Vapor pe Dunăre.
2. **MARINETTE FREHNER:** Cules de vie.
3. **LIARD CHRISTINE:** Cabana de pe malul lacului Herăstrău.
4. **EVALLAZ MAUPAS:** Dans românesc.

4

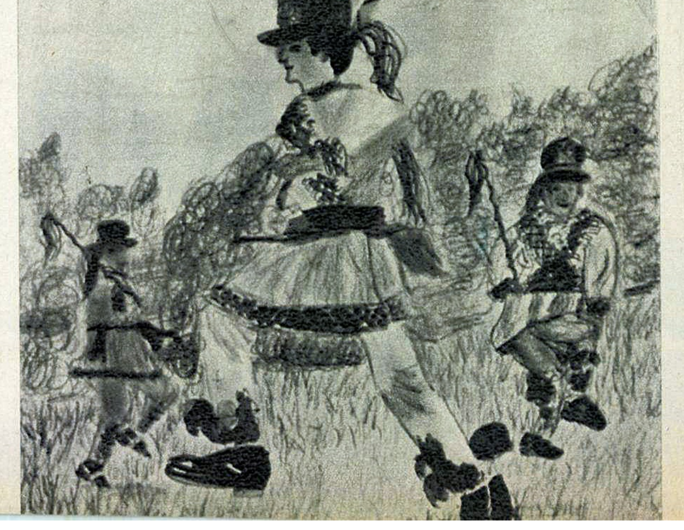

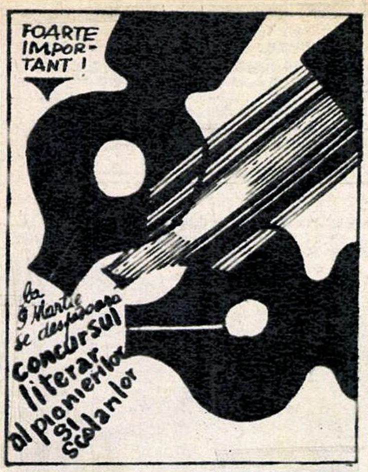
FOARTE IMPORTANT !
La 9 Martie se desfășoară concursul literar al pionierilor și școlarilor

Pretutindeni trăiesc copii

Și pentru că pretutindeni copiii sînt buni, sînt curioși, sînt dornici să lege prietenii și, mai mult decît atît, pentru că pretutindeni copiii sînt... copii, publicăm la cererea lor, începînd cu acest număr, CĂSUȚA CU ADRESE.

ALGERIA

Idir Omar, 124, Bd. Salah — Bouakain, Alger. În limba franceză (filatelie).

R.P. BULGARIA

Уйнка Вълъева, гр. Елхово, окр. Ямболски Н.Р. България.

În limba rusă (corespondență).

BELGIA

Marie-Ange Brosckø, 233, rue Jules Ansiau, Boisieux (prov. du Hainaut). În limba franceză (corespondență).

R.S. CEHOSLOVACIA

Anna Simicekova, Hazlin C 101, okr. Bardejov, C.S.S.R. În limba rusă (corespondență și filatelie).

ITALIA

Simonetta Simonetti, Via Flaminia nr. 69, Ancona. În limba franceză (corespondență).

R.P. UNGARĂ

Eva Molnar, Budapest IV, Tumary U 10—12. În limba germană (schimb de vederi).

U.R.S.S.

Тамара Уватова, город Пермь-70, ул. Студенческая 3—34, С.С.С.Р.

În limba rusă (filatelie).

* * *

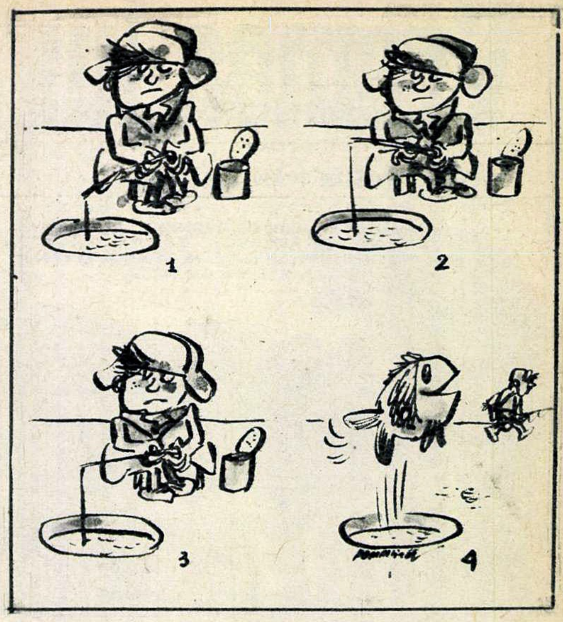

FĂRĂ CUVINTE POMPILIU DUMITRESCU

LA BUCĂTĂRIE

(CRIPTOGRAFIE: 1, 4, 2, 6)

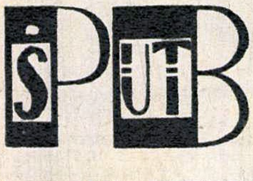

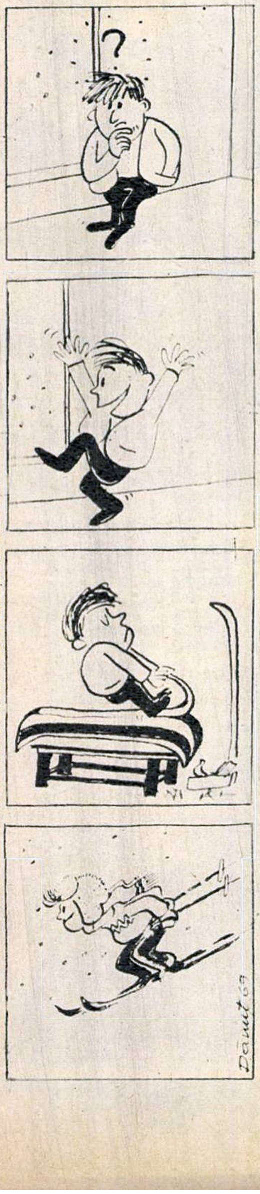

FĂRĂ CUVINTE DAN VASILE DUMITRESCU

FILATELIE

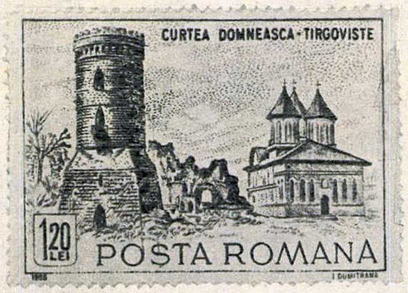

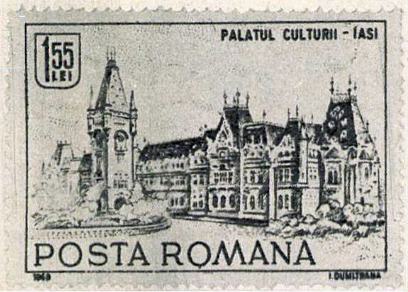

De curînd a fost pusă în circulație o frumoasă serie filatelică intitulată: «Monumente istorice».

Emisiunea cuprinde 6 valori cu un nominal de 5,55 lei. Imprimarea s-a făcut în taille-donce în 3 culori, pe o hîrtie specială.

Emisiunea este completată cu două plicuri «prima zi» obliterată cu o ștampilă specială.

FANTEZIE MONO-VOCALICĂ

ORIZONTAL: 1) Insulă indoneziană în arh. malaez. 2) Personaj central din basmul «Inimă rece» de Hauff — Îl poartă... interesul, într-o zicală! 3) Superstiție — Figuri. 4) Cuvînt din colinde — Cîmpie. 5) Varietate de lemn (pl.) — Vede pe jumătate! 6) Erbin — Deșeu lactat. 7) Arnăut (od.) 8) Cap între Caliacra și Varna. 9) Interjecție — În vîrful echerului! 10) Cel mai înalt vîrf din lume (8848 m). 11) Haine — Pronume. 12) Est-sud-est — Unitate de măsură în telecomunicații. 13) Nuanță a unei culori (pl.) — Morfeu autohton. 14) Merge la școală — Răsărit.

VERTICAL: 1) Amplu complex muzeistic în Sinaia — Șepci marinărești. 2) Zeița agriculturii la grecii antici — Bine dispus. 3) Unealtă de pescuit (pl.) — Din Elada (fem.) 4) Stîrv — Bade — Notă muzicală — Televiziune pe scurt. 5) Pere! — Insectă foarte vătămătoare pentru animalele domestice — Particulă de negație. 6) Zînă — Picturi pe pereți. 7) Oraș celebru prin templul Dianei, incendiat de Herostrat (mit.) — Zeiță — Fiul lui Vlad Dracul. 8) Zeu egiptean, fratele lui Osiris (mit.) — Autorul romanului «Căpitan la 15 ani» — Încet. 9) Împărat roman (193—211) — Instrumente pentru desen.

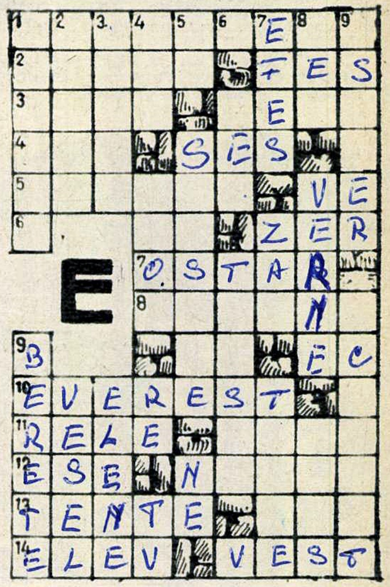

CLUBUL MATEMATICIENILOR

Prof. univ. **FLORICA CÎMPAN** continuă ciclul său despre **MISTERIOSUL π (7)**

înfățișîndu-vă

NUMĂRUL π ÎN ATENȚIA MATEMATICIENILOR ARABI

Începînd din secolul al VIII-lea, matematicienii aparținînd culturii în limbă arabă întemeiază alte centre matematice, atît în Orientul mijlociu cît și în cel apropiat creînd chiar ramuri noi ale matematicilor, ca Algebra și Trigonometria, iar Astronomiei i-au dat o mare dezvoltare. Ei s-au interesat mai îndeaproape și de numărul π. Nu vom vorbi aici decît de cea mai remarcabilă cercetare, aceea a învățatului matematician și astronom **GAMID al KASE** din Samarkand, ce se află în cartea «Despre cerc», scrisă în 1424. El își propune să calculeze lungimea unui cerc avînd diametrul de 600 000 de ori mai mare decît diametrul pămîntesc, în așa fel ca rezultatul obținut să nu cuprindă o eroare mai mare decît grosimea unui fir de păr. Vă închipuiți cît de important era acest rezultat pentru determinările astronomice? Ca să-l obțină, el stabilește că numărul π trebuie să cuprindă 17 zecimale exacte, iar poligonul regulat înscris în cerc prin care avea să înlocuiască cercul, trebuia să aibă, nici mai mult nici mai puțin decît $3 \cdot 2^{28} = 805\,306\,368$ de laturi! El arată metodele imaginate ca să simplifice acele calcule obositoare la care a lucrat ani de zile în șir, dar în cartea scrisă de el se cuprinde încă și surpriza de a exprima rezultatul obținut sub formă zecimală. Vi se pare curioasă această relatare și desigur că vă întrebați: cum ar fi putut să-l fi scris altfel? Ei bine, aflați că pe atunci și mai înainte, astronomii greci, hinduși, chinezi sau arabi, exprimau numerele și făceau calculele cu fracții sexagesimale (cu numitorul 60). Asemenea operații se făceau încă de pe vremea babilonienilor. De pildă $\pi = 3{,}1416$ era scris astfel: $\pi = 3 + \frac{8}{60} + \frac{30}{60^2} = 3\frac{17}{120} = \frac{377}{120}$. Al Kași a exprimat rezultatul său și sub această formă: $2\pi = 6\;16\;59^{I}\;28^{II}\;1^{III}\;34^{IV}$. Numai că, pentru prima oară într-o carte scrisă în limba arabă, găsim aici și rezultatul transformat în fracție zecimală: $2\pi = 6{,}2831853071795865$

Vremea lui Țepeș Vodă 6

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU Ilustrații: ANTON PERUSSI

OȘTILE PADIȘAHULUI AU PORNIT SĂ COTROPEASCĂ VALAHIA. ÎMBRĂCAT ÎN STRAIE DE CERȘETOR, ȚEPEȘ SE FURIȘEAZĂ ÎN TABĂRA VRĂJMAȘĂ, APRINZÎND CORTURILE ȘI SEMĂNÎND SPAIMA PRINTRE IENICERI. CREDINCIOSUL CĂPITAN PETREA ȘI CEILALȚI OȘTENI AȘTEAPTĂ CU ÎNCREDERE SEMNUL HOTĂRÎT DE VOIEVOD, SEMNUL NĂVALEI.

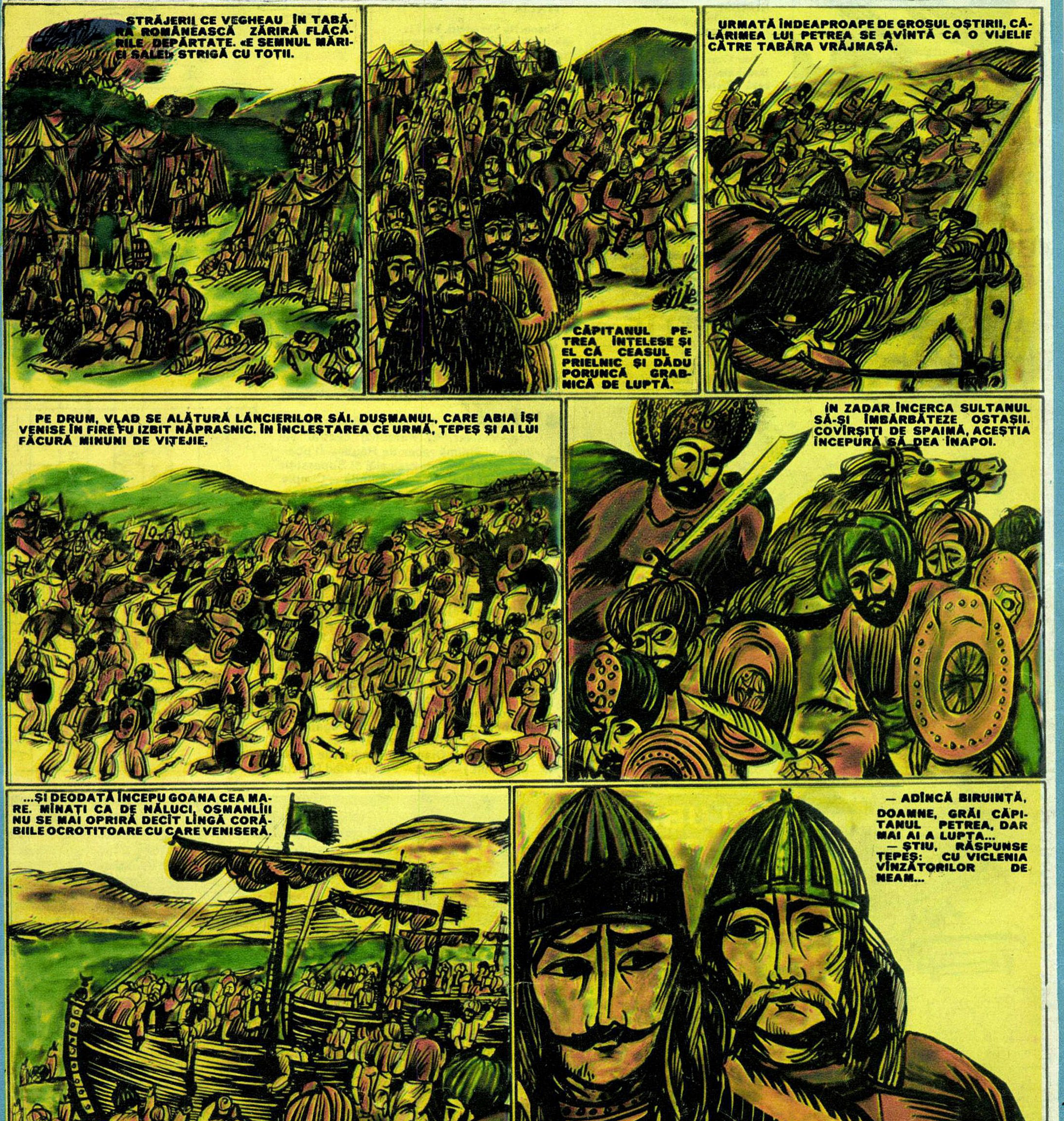
STRĂJERII CE VEGHEAU ÎN TABĂRA ROMÂNEASCĂ ZĂRIRĂ FLĂCĂRILE DEPĂRTATE. «E SEMNUL MĂRIEI SALE!» STRIGĂ CU TOȚII.
CĂPITANUL PETREA ÎNȚELESE ȘI EL CĂ CEASUL E PRIELNIC ȘI DĂDU PORUNCĂ GRABNICĂ DE LUPTĂ.
URMATĂ ÎNDEAPROAPE DE GROSUL OȘTIRII, CĂLĂRIMEA LUI PETREA SE AVÎNTĂ CA O VIJELIE CĂTRE TABĂRA VRĂJMAȘĂ.
PE DRUM, VLAD SE ALĂTURĂ LĂNCIERILOR SĂI. DUȘMANUL, CARE ABIA ÎȘI VENISE ÎN FIRE FU IZBIT NĂPRASNIC. ÎN ÎNCLEȘTAREA CE URMĂ, ȚEPEȘ ȘI AI LUI FĂCURĂ MINUNI DE VITEJIE.
ÎN ZADAR ÎNCERCA SULTANUL SĂ-ȘI ÎMBĂRBĂTEZE OSTAȘII. COVÎRȘIȚI DE SPAIMĂ, ACEȘTIA ÎNCEPURĂ SĂ DEA ÎNAPOI.
...ȘI DEODATĂ ÎNCEPU GOANA CEA MARE. MÎNAȚI CA DE NĂLUCI, OSMANLÎII NU SE MAI OPRIRĂ DECÎT LÎNGĂ CORĂBIILE OCROTITOARE CU CARE VENISERĂ.
— ADÎNCĂ BIRUINȚĂ, DOAMNE, GRĂI CĂPITANUL PETREA, DAR MAI AI A LUPTA...
— ȘTIU, RĂSPUNSE TEPEȘ: CU VICLENIA VÎNZĂTORILOR DE NEAM...

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor de număr: Al. Dinu IFRIM. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.

1 leu